

1

ลูซิเฟอร์กำลังจะกลับมา...

หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งในชุดพนักงานของห้างดังแห่งหนึ่งมองไปยังประตูของผู้โดยสารขาออกด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก หลายครั้งที่เธอสะดุ้งและรู้สึกเหมือนหัวใจกำลังจะหยุดเต้นเมื่อมีคนเดินมาใกล้ๆ มือที่ถือป้ายชื่อของคนที่มารับโดยซุกอยู่เพียงแค่ออก เพราะไม่ต้องการให้ป้ายนั้นเด่นหรืออย่างที่ควรจะทำ

สไปแพรเอาผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อ วันนี้เธอมีหน้าที่พิเศษนอกเหนือจากงานที่ทำคือการมารับลูกชายคนเล็กของเจ้านายที่ไปอยู่ต่างประเทศนานนับสิบปีที่สนามบิน ครั้นแล้วครั้งเล่าที่เธอเหลือบมองนาฬิกาและต้องการให้มันเดินช้าหรือไม่ก็หยุดเดินไปเลย เพื่อให้ช่วงเวลาแห่งการเผชิญหน้ายืดออกไป

ราชันย์ รัตนเวคินทร์ หรือคุณคิงของทุกคน เป็นคนที่ทำให้เธอต้องมาสยามบินในวันนี้

เขาเป็นลูกนอกสมรสของ ราชย์ รัตนเวคินทร์ เจ้าของธุรกิจห้างสรรพสินค้ายักษ์ใหญ่ในเมืองไทย แม่ของเขาเสียชีวิตตั้งแต่เขาอายุได้เพียงแปดขวบ หทัย ภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายจึงอนุญาตให้นำเขามาเลี้ยงที่บ้านรัตนเวคินทร์ได้ แต่ดูเหมือนราชันย์จะไม่ได้ซาบซึ้งในความเมตตาจากภรรยาที่หทัยมีให้แม่แต่น้อย เขาเป็นเด็กก้าวร้าว ชอบก่อปัญหา

มีแต่เรื่องชกต่อยกับเพื่อนที่โรงเรียนเป็นกิจวัตรจนเป็นที่ระอาของครอบครัว

แม้แต่เธอเองก็ยิ่งโดนลูกหลงอยู่เป็นประจำ จนกระทั่งครั้งสุดท้ายที่เกิดเรื่องก่อนที่เธอจะถูกเนรเทศไปอเมริกา

และเรื่องนั้นก็เกี่ยวกับเธอโดยตรง มันเป็นเรื่องที่เธอไม่อยากจำ แต่กลับไม่เคยลืมมันได้สักที

สไปแพร่ไม่อยากคิดเลยว่าตัวเองคือสาเหตุหลักที่ทำให้เขาต้องจากบ้านเกิดเมืองนอนไปไกลตั้งแต่อายุได้เพียงสิบสองขวบ ซึ่งแน่นอนว่าคนที่มันนิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้นอย่างราชันย์จะต้องไม่ลืมเช่นกัน เธอยังคงจำได้ว่าวันก่อนที่จะจากกันในครั้งนั้น สิ่งที่เขาได้มอบให้เป็นที่ระลึกคือแววตาแห่งความแค้น พร้อมกับคำด่าทอที่พร่างพรูจากปากเล็กๆ ที่หยาบคายเกินกว่าใครจะทนฟังได้

เมื่อไม่กี่วันมานี้หลังจากได้ข่าวว่าราชันย์จะกลับมา ทำให้เธอถึงกับนอนไม่หลับด้วยความกังวล กลัวเหลือเกินว่าเขาจะแก้แค้นในความผิดที่เธอไม่ได้ก่อ กลัวว่าเขาจะคุกคามชีวิตเธอไม่ให้ได้เป็นสุข กลัวแม้กระทั่งว่าเขาอาจจะทำร้ายเอา เมื่อในวันนี้เขาไม่ใช่เด็กอย่างเมื่อก่อน

ยิ่งคิดก็ยิ่งเครียด สุดท้ายเธอจึงสูดลมหายใจเข้าปอดเพื่อให้จิตที่ฟุ้งซ่านสงบลง พยายามที่จะหยุดคิดเรื่องราวเกี่ยวกับเขา และบอกตัวเองว่าเธออาจจะวิตกมากเกินไป

บางทีเมื่อราชันย์โตขึ้น เขาอาจจะมีเหตุผลมากขึ้นไปด้วยและไม่ทำอย่างที่เคียดแค้นไว้ในอดีตก็เป็นได้

หญิงสาวเงยหน้าขึ้น จับจ้องไปยังบอร์ดที่มีตัวอักษรวิ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าเครื่องลงจอดนานเกือบสามสิบนาทีแล้ว แต่คนที่เธอรอกลับยังไม่ปรากฏตัว ความกระวนกระวายก่อเกิดในหัวใจ เธอไม่มั่นใจเลยว่าราชันย์จะทำอะไรอีก เท่าที่รู้ตอนอยู่ต่างประเทศเขาแสบไม่เบา คบค้ากับเหล่า

อันธพาล บางครั้งถึงกับต้องเข้าไปนอนอยู่ในคุกก็มี หรือว่าเขาจะยังไม่กลับมา เพียงแต่หลอกที่บ้านเล่นให้ทุกคนตระหนกไปเท่านั้น ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงดีเพราะแม่จะทำใจมาแล้ว แต่หญิงสาวก็ยังไม่พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับเขาในตอนนี้อยู่ดี

ทว่าเหมือนเวลานั้นของเธอจะหมดลงแล้ว เมื่อมีใครบางคนมายืนคำห้วน กล่าวกับเธอด้วยน้ำเสียงห้วนสนิทคล้ายกำลังวางอำนาจ

“นี่เธอ มารับฉันรีเปลา”

สไปเปรหันไปทางเสียงนั้นแล้วก็พบชายหนุ่มแปลกหน้า อายุอาทานน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกัน ด้วยความลึ้มตัวเธอจึงสำรวจเขาตั้งแต่ศีรษะจดเท้า ผมที่ตัดสั้นของเขาดูยุ่งเหยิงเหมือนเจ้าตัวเสียไว้ลวกๆ ไม่ได้ตั้งใจหัวให้เรียบ ใบหน้าถูกบดบังด้วยแว่นกันแดดอันใหญ่ แต่ยังเผยให้เห็นโหนกแก้มสูงและสันกรามที่เขียวครีမ် ปากหยักได้รูปสีแดงสดเหมือนผลเชอร์รี่เหี้ยมดอกราวกับกำลังหยามคนทั้งโลก ร้างสูงเพรียวอยู่ในชุดหนังสีดำคล้ายกับชุดที่พวกนักบิดใช้กัน

“คุณราชันย์เธอคะ” หญิงสาวถามออกไปเพราะเธอยังไม่มั่นใจนัก เนื่องจากจินตนาการสภาพของเขาเอาไว้เลวร้ายกว่านี้มาก

“ใช่ ฉันเอง ราชันย์ รัตนะเวคินท์” เขาย้ำทั้งชื่อทั้งนามสกุล เพื่อให้คนมารับคิดว่าผิดตัว

สไปเปรยังคงตื่นตะลึงกับรูปลักษณ์ของคนตรงหน้าเป็นครั้งแรกในรอบสิบปีที่เจอกัน ราชันย์เปลี่ยนไปมาก มากจนเธอเกือบจำเขาไม่ได้ จากเด็กชายวัยสิบขวบที่ดูแก๊งแก๊ง บัดนี้กลายเป็นหนุ่มวัยเบญจเพส รูปร่างปราดเปรียว ความสูงที่เพิ่มขึ้นของเขาทำให้เธอดูเตี้ยไปถนัดตา

“เธอมารับฉันใช่ไหม” เขาถามเสียงเรียบ ไร้หางเสียงเหมือนเก่า

“เอ่อ...คะ” สไปเปรตอบเสียงเบา รู้สึกว่าตัวเองนั้นทำหน้าที่ไม่ถูกและยังคงเข้าหน้าเขาไม่ติด เมื่อนึกถึงเรื่องในอดีต ได้แต่ภาวนาว่าขอให้เขาอย่าเพิ่งจำเธอได้ เพราะต้องนั่งรถด้วยกันไปอีกนาน

ทว่าดูเหมือนคำภวานของเธอจะไม่มีเทพเจ้าองค์ใดรับฟัง สิ่งที่ยืนยันคือประโยคถัดมาที่ราชันย์เอ่ยปากทักทาย

“สไปแพร์สินะ”

มือใหญ่เลื่อนมาถอดแว่นต้ายี่ห้อมืดออกจากดวงหน้า เผยให้เห็นดวงตาที่สไปแพร์ไม่เคยลืม ดวงตาของผู้ที่เกือบจะเป็นฆาตกรฆ่าเธอ และเวลานั้นมันดูเย็นชางนมองไม่ออกว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ แต่สิ่งที่รู้คือมันบอกว่าเขาจำเธอได้

“เอ่อ ค่ะ” เมื่อไม่สามารถปฏิเสธได้จึงต้องตอบรับ พร้อมกันนั้นเธอก็หลุบตาลงต่ำเนื่องจากกระแสจากดวงตาคู่นั้นทำให้เธอรู้สึกหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก

“เธอกล้าหาญมากที่เสนอหน้ามารับฉัน ถามหน้อย ไม่กลัวฉันรีใจ” เขาก็มหันาลงมากระซิบถาม น้ำเสียงนั้นแฝงความเหี้ยมเกรียมจนทำให้เธอใจสั่น

สไปแพร์ได้แต่นิ่ง แต่รู้ว่าเวลานี้เธอกลัว เหงื่อตกทั้งที่อากาศในสนามบินนั้นเย็น มือขึ้นไปด้วยเหงื่อ

“ว่าไง ฉันถามว่าเธอไม่กลัวฉันหรือ”

ดูเหมือนเขาจะยังไม่โตขึ้นอย่างที่เธอเคยปลอบใจตัวเอง ราชันย์ก้มลงมาเพื่อสบตาเธอ ในดวงตาคู่นั้นบอกว่าหากเธอไม่ตอบเขาคงไม่เลิก

“ไม่...ไม่เห็นจะมีอะไรต้องกลัวนี่คะ” สไปแพร์แข็งใจพูดทั้งที่ความจริงเธอกำลังสั่นไปทั้งตัวและหัวใจ

“แนใจ” ปลายเสียงขึ้นสูง ราวกับสื่อว่าไม่เชื่อถือนสิ่งที่เธอพูดเลย สไปแพร์กลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก รวบรวมความกล้าเพื่อจะเอ่ยในสิ่งที่อยากพูด

“ไปกันได้หรือยังคะ ฉันมีงานต้องทำต่อ แล้วกระเป่าคุณอยู่ที่ไหน” สไปแพร์ถามหากกระเป่าเดินทางของเขา เพราะเท่าที่เห็นเขามีเพียงเป้

ใบเล็ก ๆ สะพายอยู่บนบ่าเท่านั้น

“มีแค่นี้แหละ”

คำตอบที่ได้รับทำให้สไปแพรรู้สึกประหลาดใจ ราชันย์ที่ไปอาศัยอยู่อเมริกากว่าสิบปี และตอนนี้เขาต้องกลับมาเมืองไทยเป็นการถาวร แต่กลับมีสัมภาระเพียงแค่นี้ใบเล็ก ๆ ติดตัวมา ซึ่งเธอคิดว่าแม่แต่จะหาพื้นที่เพื่อจะใส่เสื้อผ้าซักชุดก็ยุ่งยากเย็น

“ทำไม เธอแปลกใจอะไร ลืมไปแล้วหรือไงว่าพ่อฉันเป็นใคร รวยแค่ไหน กลับมาคราวนี้ฉันอยากได้ของใหม่ เบื่อของเก่าก็เลยเอาไปโยนทิ้งไว้ที่โน่นทั้งหมด ทำบุญทำทานให้พวกขอทานคนยากคนจน” ราชันย์กล่าวอย่างไม่แยแส ปรายตาไปมองคนมารับด้วยท่าทางดูถูก

สไปแพรร้อนผ่าวไปทั้งตัวด้วยความโกรธ รู้ดีว่าสายตาของเขานั้นหมายความว่าอย่างไร เขากำลังเหมารวมว่าเธอเป็นขอทานหรือคนยากจนพวกนั้น ทั้งที่ความจริงแล้วเธอไม่เคยอยากได้ของของคนอื่นเลยแม้แต่หนึ่งชิ้น ทุกวันนี้เธอพยายามทำงาน หวังว่าสักวันหนึ่งเธอจะมีเงินสักก้อนเพื่อซื้อบ้านด้วยตัวเอง แม่และเธอจะได้ไม่ถูกใครเหยียบย่ำอย่างนี้อีก

หากการตอบโต้ราชันย์ก็เหมือนกับการหาหาใส่หัว สไปแพรคิดว่าเธอควรจะนิ่งและตัดบท ทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ลุล่วงไปดีกว่า

“ถ้าอย่างนั้นเรากลับกันเถอะค่ะ คุณราชย์รอคุณอยู่ที่บ้าน เชิญทางนี้” เธอผายมือไปทางลานจอดรถ

“แล้วครอบครัวฉันไปไหนกันหมด ถึงได้ส่งลูกคนใจอย่างเธอมารับฉัน”

สไปแพรซังกเข้าในทันใด เมื่อราชันย์ยังไม่เลิกกรา ชายหนุ่มจึงใจแน่นคำว่า ‘ลูกคนใจ’ เป็นพิเศษ จริงอยู่ที่แม่ของเธอมีฐานะเป็นเพียงแม่บ้านคอยดูแลอะไรซึ่งเป็นพี่สาวของราชย์ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเธอจะมาใช้น้ำเสียงดูถูกอาชีพของแม่เธอได้ เมื่อมันเป็นอาชีพสุจริตที่เลี้ยงดูเธอมาจนเธอมีวันนี้

สไปแพร่ฉบับหนึ่งถึงสิบ จากนั้นก็ตอบคำถามเขาด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น

“ไม่มีใครว่างค่ะ”

“อ้อ ลืมไปว่าฉันมันไม่ใช่คนสำคัญ” น้ำเสียงของเขาแสดงถึงการประชดประชันอย่างชัดเจน แต่สไปแพร่ก็ทำเป็นไม่สนใจ ทุกอย่างราชนัยทำตัวของเขาเอง หากเขานิยตี ว่านอนสอนง่าย อ่อนน้อมต่อคนอื่น เธอเชื่อว่าเขาน่าจะได้รับการเอาใจใส่จากครอบครัวมากกว่านี้

สไปแพร่เดินนำหน้าไปเรื่อยๆ บอกตัวเองในใจว่าให้อดทน เมื่อทำหน้าที่จบเธอก็จะได้เป็นอิสระ

“นี่จะไม่ทักทายถามไถ่สักคำเลยหรือว่าเดินทางมาสะดวกดีไหม มีอะไรติดขัดหรือเปล่า หรือไม่เจอกันมาตั้งสิบปีฉันเป็นยังไงบ้าง”

เมื่อเขาอยากให้ถาม เธอก็จะถามเออออตามเขาไป จะได้ไม่ต้องทะเลาะกันให้เจ็บใจอีก

“ค่ะ เดินทางสะดวกดีไหม แล้วก่อนหน้านี้สบายดีหรือเปล่า”

“ก็ดี แต่เธอนี่ยังเหมือนเดิมนะ หน้าตาจืดชืด ทำตัวแข็งทื่อยังคงฝืดิบ เจอหน้าฉันก็ทำหน้าเหมือนเห็นผี กลัวฉันเหมือนหนูกลัวแมว”

“ฉันบอกแล้วไงคะว่าไม่ได้กลัวคุณ” สไปแพร่เถียงทันควัน ทั้งที่เธอก็ไม่แน่ใจในตัวเองนัก แต่เวลานี้เธอต้องทำตัวให้เข้มแข็ง อย่างน้อยมันก็เป็นเกราะกำบังที่ทำให้เขาคิดว่าไม่สามารถที่จะรังแกเธอได้ง่ายๆ เหมือนเมื่อครั้งยังเป็นเด็กอีก

“ก็ดี ฉันชอบคนกล้า แต่เธอก็ต้องกล้าให้ตลอดนะสไปแพร่ เพราะฉันยังจำได้ว่าที่ต้องไปอยู่อเมริกาเป็นสิบปีนั้นเพราะใคร”

สไปแพร่หน้าเสียทันทีที่ได้ยินอย่างนั้น หัวใจเต้นรัวไม่ต่างจากกลองรบ มองเห็นกลางร้ายในชะตาชีวิตของตัวเอง แต่เธอพยายามข่มทุกอย่างไว้ ตอนนี้เธอโตพอที่จะไม่ให้ใครมากลั่นแกล้งได้อีก รวมถึงหากเขาล้าเส้น เธอก็พอจะมีที่พึ่งคือกฎหมาย เชื่อว่าราชนัยเองก็คงไม่กล้าทำ

อะไรบูมบ่ามเช่นนั้นอีก เมื่อเขาได้รับโทษอันสาหัสมาครั้งหนึ่งแล้ว

“ว่าแต่สิบปีที่ฉันไปนี่เธอคิดถึงฉันบ้างหรือเปล่า” เสียงทุ้มลอยลมมาจากทางด้านหลัง น้ำเสียงคล้ายคนที่กำลังระลึกถึงกันยามที่ต้องจากกันไปนาน

สไปแพรารู้สึกจุกจิกหัวใจชอบกลับกับคำถามของเขา ส่วนคำตอบในใจของเธอก็คือคิดถึง ทุกครั้งที่เข้าใกล้สระน้ำ ใบหน้าของเขาก็ลอยมาทุกครั้ง และนั่นคือความกลัวที่ยังเกาะกุมใจของเธออยู่อย่างไม่เสื่อมคลาย นั่นคือจุดอ่อนที่เธอไม่ต้องการให้เขารู้ สุดท้ายเธอก็เลือกที่จะนิ่งไม่ตอบอะไร จำเดินต่อไปเรื่อยๆ เพื่อให้ถึงรถโดยเร็วที่สุด

“ฉันคิดถึงเธอนะ” เสียงนั้นใกล้กว่าเดิม เหมือนมันอยู่ข้างหูนี้เอง เมื่อหันไปมองสไปแพร่ก็พบใบหน้าชาวลอยเด่นอยู่เกือบจะชิดแก้ม ใจดวงน้อยเต็นแรงราวกับจะทะลุออกมานอกอก นี่เธอกลัวเขาจนใกล้จะประสาทกินเข้าไปทุกที สองเท้าจึงถอยห่างโดยอัตโนมัติ แต่ถึงจะอยากให้ห่างแค่ไหนเธอก็ทำได้แค่สามก้าว เพราะอย่างไรก็ต้องพาเขากลับบ้านด้วยอยู่ดี

สไปแพร่กะพริบตาถี่ๆ ไม่คิดว่าจะได้ยินประโยคนี้ออกจากปากเขา แต่แล้วเขาก็ทำให้เธอรู้ความหมายในประโยคถัดมา

“ไม่มีเธอ ฉันก็ไม่มีใครให้แก่งให้รังแก รู้ไหมอาทิตย์แรกๆ ฉันแทบบ้า ตอนนั้นฉันกลับมาแล้ว เตรียมตัวรับมือให้ดีก็แล้วกัน”

กล่าวจบเขาก็เดินขึ้นมาหน้าหน้าเหมือนกับรู้ว่ารถจอดอยู่ตรงไหน ปล่อยให้เธอจมอยู่กับความหวาดหวั่น ทำไมนะ อะไรกันที่ทำให้ราชันย์กลายเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นอย่างนี้

หลังจากเดินทางเจ้านายคนเล็กเกือบครึ่งชั่วโมงสไปแพร่ก็กลับมาที่รถ เพราะเมื่อราชันย์กล่าวข่มขู่เธอด้วยประโยคที่ทำให้เธอตะลึงงัน แล้วเขาก็เดินจากไป พร้อมกับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ตอนแรกเธอคิดว่า

เขาอาจจะเข้าห้องน้ำ แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่ออกมา

ครั้นจะโทร. หาเขาก็นึกได้ว่ายังไม่มียเบอร์โทร. เขาที่ติดต่อได้ เพราะโทรศัพท์ที่เธอเพิ่งเปิดเบอร์ในเมืองไทยให้เขายังอยู่ในกระเป๋าทิ้ง จึงให้ประชาสัมพันธ์ประกาศตามตัว แต่แล้วก็ไม่พบ ทำให้เธอหมดปัญญาที่จะตามหา อีกทั้งยังรู้สึกปวดหัวขึ้นมาทันใด เพียงแค่ทำนาที่ที่เขามาเหยียบแผ่นดินแม่ก็เริ่มแก้แค้นเธอแล้ว

หรือจะปล่อยเขาให้กลับบ้านเอง...สมองส่วนหนึ่งของเธอส่งออกมา เขาเองก็อาจจะหลงไปไหนไม่ถูก เพราะไม่ได้กลับเมืองไทยมาเป็นสิบปีแล้ว หากเป็นอย่างนั้นก็คงจะดี เขาจะได้เซ็ดหลาย ไม่ทำอะไรโดยพลการอย่างนี้อีก

ไม่ได้...สมองอีกส่วนของเธอร้องห้ามหากคิดจะทำเช่นนั้น เธออาจจะถูกราชย์ดูเอา เพราะเมื่อเข้าบ้านโทร. มาสั่งงานนี้กับเธอด้วยตัวเอง ที่สำคัญท่านบอกว่า หากเธอทำสำเร็จจะให้โบนัสหกเดือน ซึ่งมันก็คือสิ่งที่ล่อตาล่อใจเธอที่สุด มันเป็นเงินก้อนใหญ่ที่อาจจะทำให้เธอเอาไปดาวน์บ้านหลังเล็กๆ ได้อย่างสบาย

เมื่อไม่มีที่ท้าวจะหาราชย์ในห้องพักผู้โดยสารพบ สไปแพรจึงเดินไปที่รถ คิดว่าน่าจะรายงานเรื่องนี้ให้เจ้านายทราบ แล้วให้ท่านตัดสินใจเองว่าจะเอาอย่างไรกับลูกชายเจ้าปัญหาคนนี้ของท่านดี แต่แล้วเมื่อถึงรถเธอก็พบว่าคนก่อเรื่องกำลังยืนฟังรถอย่างสบายอารมณ์ มือควงกุญแจรถเล่น ส่วนหูก็เอาหูฟังเพลงครอบเอาไว้ ทำทางเหมือนหนุ่มเจ้าสำราญสาวฯ ที่เดินผ่านไปผ่านมาล้วนเหลียวมองกันเป็นตาเดียว บางคนถึงกับส่งยิ้มให้ ซึ่งก็ได้รับรอยยิ้มหวานหยดจากเขาตอบกลับไปเช่นกัน

ความโกรธแค้นเป็นริ้วที่ถูกราชย์กวณประสาท ที่สำคัญ เธอเองดันหลงกลเขา ถูกหลอกให้เดินจนขาลากโดยที่เขากลับมายืนฟังเพลงและอ้อยสาวอย่างสบายอารมณ์อยู่ตรงนี้

“ไปไหนมาคะ ฉันตามหาเสียแทบแย่” สไปแพรรู้ตัวว่าเสียงของ

ตัวเองนั้นห้วนกว่าปกติ แต่มันก็เป็นสิ่งที่เขาควรจะได้รับ เพราะเขาทำให้เธออ่อนวายเป็นหมด

“เธอมีสิทธิ์มาถามเจ้านายอย่างนั้นหรือ ลืมไปแล้วรีงว่าเธอเป็นใคร”

“ฉันไม่เคยลืมฐานะ ไม่เคยลืมหน้าที่ แต่คุณต่างหากที่ลืมนึกว่ากำลังทำตัวเป็นภาระให้ฉัน คุณทำให้ฉันเสียเวลา บ่ายนี้ฉันมีงานที่ต้องทำอีกมาก”

“เธอเดินหลงกับฉันเองนะ ทำไมต้องมาโยนความผิดให้ฉันด้วย หรือว่ามันเป็นนิสัยประจำตัวของเธอ”

สไปแพรวรู้ว่าเขากำลังพูดถึงเรื่องเมื่อสิบปีก่อน ราชันย์คือผู้ชายปากแข็งที่เกือบจะฆ่าเธอ แต่เขาปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาทั้งที่หลักฐานมัดตัวแน่น

สำหรับเธออดีตก็คืออดีต เธอยินดีที่จะลืมมัน หากเขาไม่ลืมก็ไม่เป็นไร

“เอาละคะ เมื่อเราเจอกันแล้วก็หมดปัญหา กลับบ้านกันเถอะนะคะ”

“ได้สิ กลับก็กลับ”

เขาวาง่ายจนน่าแปลกใจ ทว่าเมื่อมองไปรอบข้างเธอก็ไม่เห็นพนักงานขับรถของบริษัท แต่กลับเห็นกุญแจรถอยู่ในมือของราชันย์แทน

“แล้วคนขับรถ?” สไปแพรวถามขึ้น ซึ่งปกติเขาควรจะต้องอยู่แถวนี้

“ฉันไล่ให้กลับไปแล้ว ฉันชอบขับเอง” ราชันย์ตอบคล้ายกับเป็นเรื่องปกติ

คำตอบนั้นทำให้สไปแพรวตกใจอีกครั้ง เธอไม่ไว้ใจให้เขาทำอย่างนี้เลย เขาเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศหลังจากไปอยู่ที่นั่นหลายสิบปี ถนนหนทางเป็นอย่างไรก็ไม่ค่อยรู้จัก แล้วจะขับรถเองได้อย่างไร

“คุณจะขับได้ยังไงในเมื่อคุณไม่รู้ทาง ไม่มีใบขับขี่ มาฉันขับให้”

สไบแพรวเอื้อมมือไปคว้ากุญแจรถจากเขา ทว่าราชันย์ไม่ยอมให้ เขาขู่มันขึ้น ซึ่งความสูงของเขานั้นทำให้เธอไม่สามารถแย่งชิงกุญแจรถมาได้

“อย่าพยายามเลยสไบแพรว ในฐานะอย่างเธอไม่สามารถห้ามอะไรฉันได้ อะไรที่ฉันต้องการ อะไรที่ฉันอยากได้ จากนั้นไปฉันจะไม่ยอมให้ใครขัดขวางอีก”

สไบแพรวไม่รู้หรือกว่าราชันย์กำลังหมายถึงอะไร แต่ในเวลานี้ตอนนี้ และเดี๋ยวนี้ เธอคิดว่าจะต้องห้ามไม่ให้เขาทำในสิ่งที่คิดจะทำอยู่ให้ได้

“แต่มันอันตราย ถ้าคุณเป็นอะไรไปคนเดียวฉันก็ไม่ห่วง แต่ถ้าคุณทำให้คนอื่นได้รับอันตรายด้วยละ ทำไม่ไม่คิดถึงข้อนี้บ้าง”

“คุณเป็นอะไรไปคนเดียวฉันก็ไม่ห่วง แต่ถ้าคุณทำให้คนอื่นได้รับอันตรายด้วยละ ทำไม่ไม่คิดถึงข้อนี้บ้าง” ราชันย์เอ่ยประโยคทั้งหมดพร้อมเบาะปากล้อเลียน ก่อนที่จะกล่าวประชดประชัน “โลกสวยเหมือนเดิมนะเธอ ชอบทำตัวเป็นคนดี ห่วงคนโน้นคนนี้ ฉันจะบอกอะไรให้เรื่องนั้นเธอไม่ต้องกังวลหรอก ลืมแล้วหรือไงว่าฉันลูกใคร พ่อฉันนะจัดการเคลียร์ให้ได้หมดทุกอย่างแหละ ถ้าจะไปด้วยกันก็ขึ้นรถ”

สไบแพรวมองคนพ่อใหญ่ด้วยความโกรธ เธอประหวังเขาด้วยการยืนอยู่เฉยๆ อยากให้เขารู้ว่าสิ่งที่เขานั้นไม่ถูก เพราะถ้าเขาถูกจับขึ้นมาคนที่เดือดร้อนก็ไม่พ้นทางบ้านที่ต้องวุ่นวายเพื่อจัดการเรื่องของเขาอีก

ชายหนุ่มก้าวขึ้นรถแล้วสตาร์ทเครื่องโดยไม่สนใจท่าทางนั่งเฉยของเธอ ก่อนที่เขาจะลดกระจกฝั่งที่เธอยืนอยู่แล้วตะโกนออกมา

“จะไม่ไปด้วยกันใช่ไหม จั๊นฉันไปนะ”

ใจจริงสไบแพรวไม่ออกไปกับเขา แต่เธอก็อดที่จะเป็นห่วงไม่ได้ สุดท้ายก็ยอมเปิดประตูก้าวขึ้นรถ และหวังว่าเรื่องวุ่นวายจากราชันย์จะจบลงเสียทีเมื่อส่งเขาถึงบ้าน

ราชันย์ขับรถออกจากสนามบินราวกับคืนเคยเป็นอย่างดี เขาไม่
 ถามทางเธอเลยแม้แต่น้อย ทำให้สไปแพรารู้สึกสบายใจไปพลางหนึ่ง คิด
 ว่าอีกไม่นานคงจะถึงบ้านหากเขายังคงรักษาความเร็วระดับนี้ไปเรื่อยๆ
 ทว่าดูเหมือนการคาดการณ์ของเธอจะผิด เมื่อชายหนุ่มขับรถออกนอก
 เส้นทาง แม้เธอจะร้องห้ามแต่เขาก็ยังทำตามอำเภอใจคือขับไปในที่ที่เธอ
 ไม่รู้จักจนหญิงสาวเริ่มรู้สึกใจเสีย

“นี่คุณกำลังจะไปไหน ทางนี้ไม่ใช่ทางกลับบ้าน”

“แล้วใครบอกละว่าฉันจะกลับบ้าน”

ดวงตากลมเบิกกว้างขึ้นอย่างตกใจเมื่อได้รับคำตอบเช่นนั้น

“หมายความว่าจะยังง” สไปแพรถามกลับไปทันทีเช่นกัน

“นั่งไปเฉยๆ เอะ ไหนๆ เธอก็ขึ้นมาแล้วนี่”

สไปแพรมองไปรอบด้านด้วยความระแวง ราชันย์ขับรถเร็วอย่าง
 นำหวาดเสียว เขาปาดซ้ายปาดขวาจนได้ยินเสียงแตรจากรถคันอื่นดังลั่น
 ถนน หลายครั้งที่เธอต้องหลบตาไปแล้วนึกถึงพระพุทธรูป พระธรรม อยาก
 ให้ทุกอย่างที่กำลังเกิดขึ้นเป็นเพียงฝันร้าย

ราชันย์เลี้ยวรถขึ้นทางด่วน และนั่นยิ่งทำให้เขาเพิ่มความเร็วได้
 ตามอำเภอใจ เนื่องจากเป็นช่วงที่ไม่รีบเร่ง รถจึงน้อยกว่าในเวลาปกติ

“จอดค่ะ ฉันจะลง”

สไปแพรตัดสินใจที่จะเลิกทำหน้าที่นี้ แม้เธอจะต้องถูกตำหนิว่า
 ทำงานไม่เรียบร้อย หรือจะต้องอดโบนัสหกเดือนที่หวังเอาไว้ ก็น่าจะ
 ดีกว่าต้องเอาชีวิตมาทิ้งไว้กับเขา เพราะนอกจากอุบัติเหตุแล้ว สไปแพร
 คิดว่าเขาอาจจะถูกยิงจากมารยาทยอดแยะในการใช้รถใช้ถนนของเขาด้วย

“เสียใจ รถคันนี้ไม่จอดนอกป้าย”

“อย่าแกลังกันแบบนี้ ฉันขอร้อง”

สไปแพรแว่วอน หากเขาอยากทำให้เธอกลัว เธอสารภาพออกไป
 ตอนนั้นเลยก็ได้ว่าเธอกำลังกลัวจริงๆ

“เสียใจ เธอหลงกลฉันแล้วละสไปแพร เพราะฉันต้องการให้เธอ ช่วยอะไรบางอย่าง ใจเย็นๆ นะ เสรีจรีบร้อยแล้วฉันจะปล่อยเธอกลับบ้านทันที”

“ไม่ ฉันไม่ไปกับคุณ”

“งั้นก็กระโดดลงไปเลย แต่ถ้ากระโดดลงไปรับรองเลยว่าหัวสวยๆ ของเธอจะต้องละ และแน่นอนว่าเธอจะไม่ได้เห็นหน้าคนที่เธอรักอีก ทั้งแม่ของเธอและพี่เคน...เจ้าชายที่แสนดี”

ความใจร้ายของเขาทำให้เธอตกตะลึง อีกทั้งเรื่องที่เขาลากคนที่สามเข้ามาเกี่ยวพัน หญิงสาวจึงหันไปมองหน้าเขาอย่างเอาเรื่อง

“ว่า ฉันเดาถูกเธอแน่ ว่าเธอกับคุณเคนมีอะไรในกอไผ่ ชักน่าสนุกแล้วสิ”

“ไม่นะ ไม่ใช่ออย่างนั้น” สไปแพรพยายามปฏิเสธ เรื่องนี้เป็นเรื่อง ที่เธอยอมรับไม่ได้ แม้เธอจะรู้สึกดีต่อราชเมธหรือคุณเคน เพราะครั้งหนึ่งเขาได้ช่วยชีวิตเธอไว้ แต่ราชันย์ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะมาเข้าใจผิดและเอ่ยถึงในแง่ดี

“อย่าปฏิเสธ มองเข้าไปในดวงตาเธอก็ฉันก็มองเห็นความมักใหญ่ใฝ่สูงของเธอแล้ว แต่แบบว่าอยากเตือนนะ เพราะเราก็เคยเห็นกันมา ตั้งแต่เล็กๆ ที่ตรงนั้นมันไม่ใช่ที่ของเธอ แม้เธอจะทะเลาะทะเลาะทำไร๋ ก็ตาม”

สไปแพรรู้สึกเหมือนถูกตบจนหน้าชาไปหมดเมื่อได้ยินถ้อยคำที่ เขากล่าวออกมาอย่างดูถูกแบบนี้

“ฉันหวังดีนะสไปแพร ชินเดอเรลลามีแม่แค่นั้นนิยายลોકเด็ก ก่อนนอนเท่านั้นแหละ”

เป็นครั้งแรกที่สไปแพรรู้สึกว่าตัวเองเหลืออด และอยากให้เขายุติ คำพูดทั้งหมด หัวใจเธอไม่อาจทนรับการเหยียบย่ำได้อีกต่อไป

“คุณราชันย์คะ คุณอยากจะทำอะไรก็พูดไปเถอะตามแต่ใจคุณ

อยากพูด แต่สำหรับฉัน ฉันไม่ได้คิดอย่างที่คุณกำลังคิด ดังนั้นคุณไม่ต้องมาหวังดีสั่งสอนฉัน ฉันรู้ว่าฐานะของฉันเป็นแค่เด็กในบ้าน แต่ถึงอย่างนั้นก็อย่ามาดูถูกความรักของฉัน ถ้าฉันจะรักใครสักคน ฉันจะรักเขาด้วยใจ และหากฉันจะรักคุณคนนั้นก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เพราะเขาเป็นคนดี เป็นคนที่มีค่า ไม่เคยทำตัวไร้สาระ หรือเกเรเพื่อเรียกร้องความสนใจจากคนอื่น”

“เธอกำลังตำหนิฉันสินะ แหม เล่นเอาเจ็บไม่เบา ฉันก็เห็นด้วยนะว่าวิธีพวกนั้นนะมันไร้สาระ ฉันถึงใช้วิธีใหม่ยังไงล่ะ และคราวนี้ต่อให้ยังไงก็กำจัดฉันไปไม่ได้ง่ายๆ หลอก ล່วนเธอ วันนี้ฉันขอเอาคืนเบาๆ ก็แล้วกัน”

เขากล่าวพร้อมกับเลี้ยวรถอย่างรวดเร็วจนหัวเธอคะมำไปด้านหลังดีที่เขาเอามือมารั้งแขนเธอ ใบหน้าของเธอจึงไปชนไหล่เขาแทน

เมื่อรู้ตัวสไลเปอเรจึงเบี่ยงใบหน้าออกจากการถูกเนื้อต้องตัวของเขา แล้วกลับมานั่งตัวตรงอย่างเดิม ถึงตอนนี้เธอพบว่าเขาลงมาจากทางด่วนแล้ว และกำลังเลี้ยวรถเข้าซอยแคบๆ ซอยหนึ่ง

2

รถยุโรปคันหรูขับเข้าซอยไปจนสุดทาง สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า
คือลานกว้างมีธงหลากหลายสีประดับประดา พร้อมป้ายฟ้าแผ่นใหญ่หลาย
หมากรถสี่ล้อสองล้อหลายตัวอักษรสีแดงโดดเด่นเขียนคำว่า 'Racing'
แม้จะไม่เคยมาสถานที่แห่งนี้ แต่สไปแรอร์ก็รู้ว่ามันคือสนามแข่งรถ
กีฬาอันตรายสำหรับคนรวยโดยเฉพาะ

ราชันย์ชะลอความเร็วลง สุดท้ายก็เลี้ยวรถเข้าไปจอดตรงอัฒจันทร์
ซึ่งมีคนกลุ่มหนึ่งกำลังนั่งรออยู่ก่อนหน้าแล้ว ทันทีที่เขาเปิดประตูลงไปก็
ทักทายกับคนกลุ่มนั้นด้วยการโบกไม้โบกมือด้วยใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม
สดใส

สไปแรอร์ยังคงไม่ยอมลงจากรถ เธอนั่งมองผ่านกระจกแล้วพบว่า
ที่นี่มีคนที่นี่เธอคุ้นหน้าคุ้นตามารวมตัวกันอยู่มากมาย บ้างก็เป็นพวก
ทายาทเศรษฐีที่มีข่าวลือหนังสือพิมพ์ในคอลัมน์แวดวงสังคม บ้างก็เป็น
ดาราที่ปรากฏกายอยู่ทั้งจอแก้วและจอเงิน ทุกคนล้วนแต่งกายด้วยชุด
แข่งที่ทั้งชุดนั้นคงจะมีราคาแพงมากกว่าเงินเดือนของเธอทั้งเดือน

“เรามาทำอะไรกันที่นี่คะ” เธอหันไปถามชายหนุ่มที่พามา รู้สึกถึง
กลิ่นอายไม่ชอบมาพากล

ราชันย์หันมา รอยยิ้มยังไม่จางหายไปจากใบหน้า ทว่ามันเป็น
รอยยิ้มที่ทำให้สไปแรอร์รู้สึกหนาวยะเยือกไปถึงหัวใจ

“ลงมาสิ ฉันมีเรื่องให้เธอช่วย รับรองว่าเธอช่วยเสร็จฉันจะให้กลับบ้านทันที”

สไปแพร์ลิ่งเล็ลกับคำเชิญชวนของเขา แต่ดูเหมือนครั้งนี้เขาจะไม่ยอมให้เธอตัดสินใจเอง ราชนีย์เดินอ้อมมาเปิดประตูด้านที่เธอนั่ง จากนั้นก็ดึงเธอลงมาจากรถ

สไปแพร์เยี่ยงตัวหลบ ไม่ไว้ใจสถานการณ์ตรงหน้าเลย แม้ว่าแต่ละคนที่เธอเคยเห็นจะเป็นบรรดาทายาทเศรษฐีและพวกคนมีเงิน แต่สิ่งเหล่านั้นไม่ได้การันตีว่าพวกเขาจะเป็นคนดี

“ฉันขอรอที่นี่”

“เสียใจ ฉันทำตามที่คุณขอไม่ได้ มาเถอะน่า ช่วยกันหน่อย” นอกจากเขาจะไม่ยอมทำตามที่คุณขอแล้ว ราชนีย์ยังถือวิสาสะจับมือเธอลากเข้าไปด้านใน ทันทีที่เธอไปกับเขาไปถึงก็ได้ยินเสียงโห่ร้องต้อนรับราวกับว่าทุกคนรออยู่แล้ว

ชายคนหนึ่งซึ่งอายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับราชนีย์เดินเข้ามาหา ทั้งคู่ทักทายกันด้วยการทาบไหล่ราวกับสนิทสนมคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี ทำให้สไปแพร์รู้สึกแปลกใจในตอนแรก แต่พอคิดอีกทีก็ไม่น่าใช้เรื่องแปลก เขาอาจจะเคยเจอกันที่อเมริกาก็เป็นได้

“นี่กว่านายจะปอดแหกไม่มาซะแล้ว”

ราชนีย์ยิ้มแย้มไม่ถือสาคำประชดประชันนั้น แขนข้างหนึ่งของเขาลื่นมาโอบบ่าของหญิงสาวที่พามาด้วย เพราะเธอคอยแต่จะเดินหนี

“มาสิ ก็นายอุตส่าห์ทำ ไหนล่ะคนที่จะแข่งกับฉัน”

“นี่ไง คนนี้แชมป์ของประเทศ ถ้านายคว้าได้เอาไปเลยสามแสนพร้อมกับผู้หญิงคนนี้”

นายหน้าผู้ติดต่องูไปยั้งชายหนุ่มอีกคนที่นั่งบนรถมอเตอร์ไซค์สีแดงเพลิงคันใหญ่ ข้างๆ กันมีสาวสวยสุดเซ็กซี่กำลังยืนโพล่ท่าราวกับนางแบบ

ทันทีที่ได้สบตาเจ้าหล่อน เจ้าหล่อนก็ขม้ายชายตากลับ ประกาศอย่างโจ่งแจ้งว่าอยากไปกับราชันย์เหลือเกิน

“ไม่แล้ว”

“แล้วนายล่ะ เอาอะไรมาพนัน”

“ของที่นายอยากได้อยู่ในกระเป๋าใบนี้ ส่วนผู้หญิงหาได้คนเดียวคือคนนี้ แม้หน้าตาจะจืดชืดไปหน่อย แต่คิดว่าน่าจะยังชิง”

สไบแพรเข้าใจคำว่า ‘ช่วยหน่อย’ ทันที ใบหน้าของหญิงสาวจืดเผือดเมื่อรู้ว่าเขาจะให้ทำอะไร

“ไม่นะ ฉันไม่ทำ”

“เธอปฏิเสธไม่ได้แล้ว เลือกเอาว่าจะขึ้นรถไปกับฉันหรือยืนอยู่ตรงนี้ ถ้าเลือกอย่างหลังฉันไม่รับรองความปลอดภัย”

เมื่อเขากล่าวเช่นนั้นสไบแพรก็รู้ว่าตัวเองหมดทางเลือกแล้ว รอบกายเธอมีแต่คนที่ไม่รู้จัก ทำทางไม่น่าไว้วางใจ ทุกคนล้วนเป็นเด็กแว้นหรือไม่ก็สก๊อย แม้คนเหล่านั้นจะมีฐานะดีก็ตาม

เธอเหมือนกับเหยื่อที่ถูกเขาลงมาฆ่า นินะหรือสิ่งที่เขาบอกว่าเงาคืนจากเธอ ซึ่งมันก็ทำให้เธอรู้สึกกลัวจริงๆ ทำไม่ราชันย์ถึงได้ใจร้ายนัก

“ฉันไม่ไป ฉันจะกลับบ้าน”

“ไม่มีตัวเลือกนั้น เอาเป็นว่าฉันเลือกให้เธอเลยก็แล้วกัน”

ราชันย์ไม่ฟังเสียงคัดค้านของอีกฝ่าย พร้อมลากมือสไบแพรไปที่มอเตอร์ไซค์คันใหญ่ซึ่งเป็นคันที่เขาเอาไว้ใช้แข่งในนัดนี้

สิ่งเดียวที่คิดว่าจะทำให้ตัวเองรอดคือการวิ่งหนี ทว่ายังไม่ทันได้ก้าว ข้อมือก็ถูกดึงอย่างแรงจนเธอเสียหลัก แต่แทนที่ร่างจะกระแทกพื้นอย่างที่คิด กลับกระแทกเข้ากับอกเขา

ไม่มีเวลาแม้แต่จะคิดดันตัวออกห่าง สไบแพรก็รู้สึกได้ถึงความอุ่นวบบนเรียวยาก ดวงตาของเธอเบิกโพลงเมื่อเห็นว่าใบหน้าเขาอยู่ใกล้

แค่ลมหายใจสั้น จวบแรกในชีวิตเธอถูกคนเลวฉกฉวยไปท่ามกลางสายตาคอนกรีต

แล้วเขาก็ถอนริมฝีปากออก ทุกอย่างรวดเร็วและบางเบาเหมือนผีเสื้อกระพือปีก แต่แปลกเหลือเกินที่สัมผัสนั้นกลับปักแน่นในใจราวกับถูกตอกเสาเข็ม

“อย่ามาอวดดีออกฤทธิ์อีก ไม่อย่างนั้นฉันจะปล้ำเธอที่นี่ ต่อหน้าคนพวกนี้”

ทั้งเจ็บทั้งอาย ทว่าก็ไม่มีหนทางที่จะต่อสู้ น้ำตาของสไปแพร์หยดลง แต่ดูเหมือนเขาจะไม่เห็นใจ ยังคงลากเธอไปที่รถแล้วอุ้มเธอขึ้นนั่งบนเบาะ จากนั้นก็สวมหมวกกันน็อกให้ ทำเหมือนเธอเป็นตุ๊กตาที่ไร้ชีวิตจิตใจ

เมื่อจัดการหญิงสาวเสร็จ เขาก็จัดการกับตัวเองบ้าง ดูเหมือนเขาเตรียมพร้อมเพื่อจะมาแข่งที่นี้อยู่แล้ว เพียงแค่สวมหมวกและขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ เขาก็สตาร์ทเครื่องพร้อมแข่งในทันที

“หากเธอคิดจะประชิดฉันด้วยการไม่เกาะให้แน่น ฉันบอกเลยว่าเธอคิดผิด เพราะนี่สนามจริงไม่มีสเตนดิอิม ตกลงไปตายอย่างเดียว”

อีกครั้งที่เขาไม่เหลือทางเลือกให้เธอ แม้จะโกรธแต่สไปแพร์ก็รู้ว่าอะไรควรหรือไม่ควร เธอจะไม่มีวันเอาชีวิตมาทิ้งโง่ๆ อย่างนี้เด็ดขาด

มือเล็กเอื้อมไปจับเสื้อเขา เธอไม่ยากล้มผัสเขามากไปกว่านี้ เพราะเท่านี้ก็กระอักกระอ่วนใจเกินทน

“คิดซะว่าฉันเป็นพี่เคนซึกสองสามนาทีเดียว”

กล่าวจบเขาก็เอื้อมมาจับมือเธอ แล้วเลื่อนไปไว้ด้านหลังตัวเขาซึ่งกลายเป็นว่าเธอเป็นฝ่ายกอดเขาเอาไว้แทน

ไม่ทันที่สไปแพร์จะชักมือออก ริงลายหมากรุก็ระเบิดลง ซึ่งหมายถึงการแข่งขันกำลังเริ่มต้นขึ้น รถมอเตอร์ไซค์ออกตัวอย่างแรง สไปแพร์หวัดร้องเมื่อตัวเองกำลังจะเสียหลัก แต่แทนที่จะปล่อยมือจาก

เขาหญิงสาวกลับต้องกอดเขาให้แน่นขึ้น ความเร็วอันน่าหวาดเสียวทำให้เธอต้องชุกหน้ากับแผ่นหลังพร้อมหลับตาปี ภาวนาในใจให้เขาเป็นผู้ชนะ เพราะหากว่าเขาแพ้ เธอยังนึกไม่ออกเลยว่าชะตาชีวิตของเธอจะเป็นอย่างไร

แม้จะเป็นเวลาแค่เพียงเสี้ยววินาที แต่สไปแรกรลับรู้สึกว่ามันนาน ชั่วกับชั่วกลับ เสียงรถมอเตอร์ไซค์สองคันที่บิดเร่งความเร็วเพื่อให้พุ่งตัวไปได้สูงดังบาดลึกเข้าไปในแก้วหู หัวใจของสไปแพรแทบหยุดเต้น อากาศที่พัดเข้ามาปะทะใบหน้านั้นแรงจนก่อให้เกิดความเจ็บปวด เมื่อไรหนอ... ช่วงเวลานี้จะสิ้นสุดไปเสียที

เสียงโห่ร้องด้วยความยินดีและการชะลอความเร็วของมอเตอร์ไซค์ ทำให้สไปแพรรู้ว่าการแข่งขันได้สิ้นสุดลงแล้ว แต่ดูเหมือนหัวใจของเธอกำลังจะหยุดเต้น ผลการแข่งขันเป็นอย่างไรเธอไม่อาจรู้ได้ แต่หากว่าต้องตกไปเป็นของคนอื่นเธอจะได้อย่างไร วูบหนึ่งเธอคิดถึงราชเมธ ถ้าเธอโทร. ไป เขาจะออกมาช่วยเธอทันไหม

“ลงมาสิ”

ราชันย์กล่าวเมื่อจรถเรียบร้อยแล้ว แต่ความกลัวทำให้สไปแพรยังคงกอดเขาแน่น ใบหน้ายังแนบอยู่กับแผ่นหลังกว้าง ก่อนที่จะถามคำถามที่เหมือนคำพิพากษาของชีวิต

“คุณแพ้หรือชนะ”

“คนอย่างฉันไม่เคยแพ้ใคร”

เขากล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความผยอง หากเป็นยามปกติ เธอคงหมั่นไล่เขาเหลือทน แต่ในยามนี้เธอกลับดีใจอย่างประหลาด

“ลงมาเถอะ ทุกอย่างจบแล้ว” เสียงของเขาทุ้มทุ้มกว่าเดิม เขาเกาะมือเธอออกอย่างละมุนแล้วก้าวลงจากรถ ก่อนที่จะอุ้มตัวเธอลงมาด้วย

สไปแพรมองไปรอบด้านก็พบว่าทุกคนมาแสดงความยินดีกับราชันย์ ซึ่งผลการแข่งขันน่าจะออกมาว่าเขาเป็นผู้ชนะ เหมือนยกภูเขาถูลูก

ใหญ่ๆ ออกจากอก เธอผ่อนลมหายใจออกมาอย่างไม่รู้ตัว ความอึดอัด
มลายหายไป เพิ่งรู้เหมือนกันว่าตลอดเวลาที่ซ่อนท้ายเขาอยู่นั้นเธอกลืน
หายใจเอาไว้ตลอด

แม้จะรู้เช่นนั้นใจเธอก็ยังสั่น รวมทั้งขาสองข้างที่ยังยืนได้ไม่มั่นคง
นัก ร่างสูงของคนก่อเรื่องจึงเข้ามาประคอง แล้วรวบเอาเธอเอาไว้อย่าง
สนิทสนมและแน่นหนา

“ปล่อย” สไบแพรพยายามเบี่ยงตัวหลบ และแม้ว่าเธอจะตวาด
เสียงดัง ทว่ากลับรู้สึกเหมือนเสียงนั้นไม่ได้ออกจากลำคอเลย

ทว่าราชันย์กลับทำเป็นหูทวนลม เขายังคงล็อกตัวเธอเอาไว้ให้ยืน
อยู่เคียงข้าง

ฝ่ายที่พ่ายแพ้เดินตรงมา สีหน้าของคนทีลงแข่งไม่ค่อยดีนัก ผิด
กับผู้ที่ทำการสนับสนุนที่ยังคงยิ้มแย้มราวกับว่าตนเองนั้นเป็นฝ่ายชนะ

“จิง นายนี้ฝีมือดีไม่มีตกเลยนะ เมื่อไหร่นายจะมาร่วมทีมฉันซักที”
ราชันย์ยังคงมีรอยยิ้มเช่นเดิม “ฉันไม่ชอบสังกัดใคร นายก็น่าจะรู้”
“เล่นตัวอยู่เรื่อย”

“ฉันขอเงินที่พนันกันไว้ ผู้หญิงของฉันอยากกลับบ้านเต็มทีแล้ว”

เขากล่าวพร้อมกับก้มหน้าลงมาส่ายตาแพรวพราวให้สไบแพร
ที่ยังอยู่ในอ้อมกอด ทว่าหญิงสาวไม่มีอารมณ์จะยินดีปรีดากับชัยชนะ
ของเขาในครั้งนี้ เธอจึงสะบัดหน้าไปอีกทาง

กระนั้นยังได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ในลำคอซึ่งเป็นเสียงเยาะเย้ย
ให้ตัวตลกของเขา ซึ่งก็คือเธอนั่นเอง

“ได้สิ นี่เงินสามแสน แล้วก็ลิซ่า...นายได้เธอไปคืนนี้”

“ฉันขอแต่เงิน ส่วนผู้หญิงก็ให้หมอนั้นไปก็แล้วกัน เพราะฉันมี
ผู้หญิงของฉันแล้ว”

ทันทีที่ราชันย์ปฏิเสธก็มีปฏิกิริยาจากทุกคน ที่แสดงอาการมาก
ที่สุดก็น่าจะเป็นหญิงสาวที่ชื่อลิซ่า ดวงตาเธอบงบอกอย่างชัดเจนว่า

เสียชีวิตและอวารถน์

“เฮ้ย...อะไร นี่นายปฏิเสธหรือ รู้มั๊ยคนนี่นะนางแบบที่ดังที่สุดในตอนนี้เลยนะ”

“ใช้ฉันปฏิเสธ คินนี่ฉันมีเรื่องต้องจัดการ ไม่มีเวลามาดูแลเทกแคร์ใคร ไม่ว่าจะบนเตียงหรือนอกเตียง แต่ถ้าจะทิ้งเบอร์เอาไว้พี่ก็ยินดี หากเมื่อไหร่พี่เคลียร์เรื่องทุกอย่างเสร็จแล้วพี่จะเรียกไปนอนกอดให้หายหนาวได้หรือเปล่า”

ประโยคหลังราชันย์เอ่ยกับนางแบบสาว พร้อมส่งสายตาวานหายจดจนทำให้อีกฝ่ายระหวย แล้วก็ได้รับเลขหมายลิปหลักตอบแทนกลับมาในทันที

‘ผู้ชายเสเพล ขอให้ติดแอดส์ตาย’ สไลด์แพรเซ่งเขาในใจ เกลียดนัก พวกมันมาก

“ขอบใจนะสำหรับเงินก้อนแรก คงพอให้ฉันใช้ได้สักอาทิตย์ แล้วเจอกันใหม่”

ราชันย์กล่าวลาทุกคนอย่างไม่ไ้อ้อี้ ขณะที่นำเงินทั้งหมดยัดลงเป้โดยที่ไม่นับ

นี่คือโลกอีกใบที่สไลด์แพรไม่เคยเห็น เงินเป็นแสนเปลี่ยนมือกันง่าย ๆ เพียงชั่วพริบตา มันคือการพนัน คือสิ่งผิดกฎหมาย ซึ่งการกระทำของราชันย์ในวันนี้ยิ่งย้ำถึงข่าวลือด้านมืดของเขว่ามีเค้าความจริงอยู่มาก

เขาคือคนน่ากลัว คือมหันตภัยแห่งรัตนเวคืนทร์ ทำไมนะคุณราชันย์ ถึงได้เรียกตัวลูกชายคนนี้กลับมาทั้งที่เป็นตัวก่อปัญหา ถ้าเป็นเธอจะปล่อยลอยแพเขาให้อยู่ที่อเมริกาจนวันตายเลยทีเดียวนะ

“นี่กำลังทำอะไรฉันในใจยูริ” ราชันย์เอ่ยถามขณะพาเธอเดินมาที่รถ

“คุณกำลังทำผิด”

“ผิดอะไรไม่ทราบ อย่ยมองฉันเหมือนฉันเพิ่งฆ่าใครมาสิ มันก็แค่ กีฬา”

“แต่มันมีการพนัน” สไบแพรเถียงอย่างไม่ลดละ แต่แล้วดวงตาของเธอต้องหลุบต่ำเมื่อเขาจ้องกลับ มันทำให้เธอรู้สึกคล้ายเป็นการเตือนว่าอย่าลองดีกับเขา เขาสามารถทำอะไรได้ทั้งนั้น แม้แต่ฆ่าเธอตรงนี้ก็ตาม

“ดูเหมือนโลกของเธอมันจะสวยเกินไปรีเปล่า มนุษย์ทำทุกอย่างได้เพื่อเงิน แล้วไอ้เมื่อไหร่ก็ฉันคิดว่ามันเป็นค่าจ้างนะ ฉันทำงานได้ดีก็เลยได้ค่าจ้างมากหน่อยก็เท่านั้น คนอย่างฉันมันถนัดแต่เรื่องแบบนี้แหละ ถ้าให้ทำอะไรที่มันเป็นงานเป็นการ เป็นประโยชน์ต่อคนอื่นฉันคงจะซาใจ”

“พ่อของคุณคงไม่ชอบที่คุณทำตัวแบบนี้”

“เธอจะฟ้องพ่อฉันหรือ” ราชนย์ถาม หรือตามองเธออย่างเอาเรื่อง “ถ้าเธอฟ้อง เธอจะโดนยิ่งกว่าวันนี้อีก คราวหน้าฉันอาจจะแก๊งค์ไปแล้วให้คนที่ชนะเอาเธอไปต้มยำทำแกง หรือว่าเธอชอบแบบนี้”

“มันจะไม่มีคราวหน้าอีกแล้ว” สไบแพรเถียงทันควัน เธอจะไม่อยู่ใกล้เขา ไม่ไปไหนมาไหนกับเขาอีกเป็นอันขาด

“ก็ไม่รู้สินะ เพราะฉันคิดว่ามันจะต้องมีอีก เธอหนีฉันไปไหนไม่พ้นหรือกสไบแพร トラบไตที่แม่เธอยังทำงานให้คุณป้า ขอเตือนเอาไว้นะว่าให้รีบย้ายออกไปเดี๋ยวนี้เลย ไม่อย่างนั้นเธอจะเจออะไรที่เธอคาดไม่ถึงที่เดียว”

“คุณจะทำอะไร”

“ยังบอกไม่ได้หรอก มันคงต้องขึ้นอยู่กับสถานการณ์นะว่าจะพาไปทางไหน” มุมปากเขายกขึ้นเหมือนผู้ร้ายในหนึ่งขณะกำลังกล่าวข่มขู่

ใจของสไบแพรเต้นตุบตาม ไม่กล้าแม้จะเงยหน้ามองเขา

“อะไรกันแค่นี้ทำหน้าซีด ฉันให้เวลาเธออยู่หรือก่อน ย้ายออกก่อนฉันกลับไป แล้วหวังว่าฉันจะไม่เห็นหน้าเธออีกไม่ว่าที่ไหน ตกกลางตามนี้ นะ แล้วนี้ก็ฎญแจ ฝากขับรถไปคืนที่บ้านด้วย

กุญแจกุญแจดีใส่มือเล็กทันทีที่ราชันย์กล่าวจบ
“คุณจะไปไหน” สไบแพรวร้องถามเสียงหลง เพราะหากเขาแยกกับ
เธอที่นี้ก็หมายความว่าเธอทำงานนี้ยังไม่สำเร็จ

“อยากไปกับฉันหรือ”

เมื่อเขาถาม สไบแพรวจึงรีบถอยตัวออกห่างจากเขาในทันทีพร้อมกับ
ส่ายหน้าปฏิเสธ ประสพการณ์สุดๆ ร้อนๆ เมื่อครู่บอกว่าเธอควรจะ
อยู่ให้ห่างเขาที่สุด

“งั้นก็กลับบ้านไปซะ” ราชันย์กล่าวไปอย่างไม่ยติ ส่วนตัวเขานั้น
กลับไปยังรถมอเตอร์ไซค์คันเดิมที่เพิ่งใช้แข่งเมื่อครู่ ชายหนุ่มสตาร์ตรถ
และบิดเร่งเครื่องจากไปโดยไม่หันกลับมามองเธออีก

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเหมือนความฝัน มันรวดเร็วไม่ถึงชั่วโมง แต่
ทุกวินาทีนั้นทำให้สไบแพรวรู้สึกหวาดกลัวราชันย์ขึ้นมาหลายเท่า เธอก้าว
ขึ้นรถด้วยสภาพจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว แล้วภาพเหตุการณ์ในวินาที
ที่ราชันย์ก้มลงมาเอาริมฝีปากเขาแตะกับริมฝีปากเธอก็โผล่เข้ามาในความ
คิด แม้มันจะรวดเร็ว ไม่ได้รู้กรานไปกว่าการสัมผัสกันธรรมดา แต่
ตอนนี้ร่องรอยแห่งความร้อนผ่าวนั้นยังตราตรึงอยู่ ความซ่านซำพลันเกิด
ขึ้นทั่วใบหน้าหญิงสาว

สไบแพรวสะบัดศีรษะไล่ความฟุ้งซ่าน สตาร์ตรถกลับบ้านด้วยความ
ผิดหวัง วันนี้เธอทิ้งเสียเวลาทั้งทำงานไม่สำเร็จ สาเหตุนี้เกิดจาก
การไม่ให้ความร่วมมือของราชันย์แต่เพียงผู้เดียว

บ้านหลังเล็กสีขาวยกใต้ถุนสูงใต้เงาสถิงคดดูเงียบเหงาอย่างที่เคยเป็น
ราชันย์เลี้ยวรถมอเตอร์ไซค์เข้าไปจอดรถใต้ร่มเงาข้างบันได สุนัข
สองตัวซึ่งทำหน้าที่เฝ้าบ้านเห่าเสียงขรม จนเมื่อชายหนุ่มก้าวลงจากรถ
แล้วถอดหมวกกันน็อกออกนั้นละถึงจะพากันเงียบแล้วปริ้เข้ามาคลอ-
เคลียดด้วยความจงรักภักดี

มือหนาอุบหัวสุนัขทั้งสองอย่างเท่าเทียมก่อนจะทรุดตัวนั่งลงตรง
บันไดแล้วหยอกเข้ากับมันด้วยความคิดถึง

“เป็นไงเจ้าจูด เจ้าต่าง พวกแกสบายดีรีเปล่า” เขาเอ่ยทักสุนัขที่
เก็บได้จากข้างทางเมื่อสองปีก่อน มันถูกทิ้งเอาไว้ในลังกระดาษอย่างน่า
เวทนา ซึ่งนั่นก็ทำให้เขาเอามันกลับบ้านมาด้วย เพราะรู้สึกว่ามัน
และเขาเคยตกอยู่ในสภาพการณ์เดียวกันมาก่อน

กว่าสิบปีที่เขาต้องทนทุกข์ยากในต่างแดน ต้องทนรับกรรมที่
ตนเองไม่ได้ก่อ เพียงเพราะผู้หญิงคนนั้น...จากนี้ไปเมื่อเขามีโอกาสได้
กลับมาแล้ว จะไม่มีวันปล่อยทุกอย่างให้หลุดลอยอีกเด็ดขาด การแก้แค้น
จะเริ่มต้นขึ้นทันทีที่เขาเหยียบบ้านรัตนเวรินทร์

ทว่าเสียงทักทายหนึ่งทำให้ราชันย์เงยหน้าขึ้น เรื่องเคืองเคียดใน
ใจจางหายไปทันที

“อ้าวคิง นั่นคิงไซ้ใหม่ลูก”

เสียงทักนั้นดังมาจากกระเบื้องด้านบน เหนือลูกทรงคือร่างของหญิง
วัยกลางคนที่กำลังชะงักหน้าลงมา และเมื่อเห็นว่าเป็นหลานรัก ร่างของ
เธอก็รีบปรี่ลงบันไดมาหาทันที

“ไม่ต้องวิ่งลงมาหรอกครับ ผมไม่ได้จะรีบไปไหน” ชายหนุ่มร้อง
ห้าม ยิ้มแก้มแทบปริในอาการดีใจของผู้เป็นป้า

ทว่าธิดาไม่ได้ทำตามที่หลานรักบอก เธอเพียงเกาะราวบันไดให้
แน่นเพื่อเพิ่มความปลอดภัยของตนเอง จนกระทั่งมาหยุดตรงหน้าหลาน
รัก พร้อมเอื้อมมือไปจับที่ใบหน้าและลำตัวเพื่อพิสูจน์ว่าเป็นตัวจริง
เสียงจริง

“ก็ป้าคิดถึง แล้วนี่มาตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ กินอะไรมาแล้วยัง”

“ผมก็คิดถึงป้าครับ เพิ่งมาถึงเดี๋ยวนี้เอง แล้วท้องก็ร้องโครกคราก
เพราะกินอาหารบนเครื่องบินมาอย่างเดียว”

“ตายจริง เดี่ยวป้าจะไปทำอะไรมาให้กิน ทำไมนะคิง ไม่รักไม่ดูแล

ตัวเองเลย”

“ก็ผมมันไม่มีใครรักนี่ครับ จะเป็นอะไรไปใครเขาจะมาสนใจ”

ฝ่ามือเล็กๆ หวดลงมาที่ท่อนแขนทันทีที่ราชันย์พูดจบ ธิดาหน้านี้ด้วยความไม่พอใจ

“อย่าพูดให้ป่าไต่ยีนอีก ถ้าแม่ของคิงไต่ยีนจะเสียใจแค่ไหน อีกอย่างยังมีป่าอีกคนที่รักที่ห้วงคิง”

ราชันย์ยิ้มว่า ไม่มีอาการสลดสักนิดเมื่อถูกดูเช่นนั้น

“ผมขอโทษครับ จริงๆ แล้วผมเข้มแข็งนะครับ กลับมาคราวนี้ผมนะเตรียมเอาไว้แล้ว ทุกอย่างที่ผมเป็นของผม ของแม่ ผมจะเอาคืนให้หมด”

“ป่าไม่สบายใจเลยที่ไต่ยีนคิงพูดอย่างนี้”

“อย่าห่วงเลยครับ ผมไม่มีอะไรที่จะต้องเสียอีกแล้ว สิ่งเดียวที่จะทำให้ผมรู้สึกภูมิใจและมีค่าคือการทวงความยุติธรรมให้แม่”

ธิดามองเข้าไปในดวงตาของหลานชายด้วยความหนักใจ เพียงแต่ไม่อยากจะกล่าวอะไรอีกเนื่องจากราชันย์นั้นโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว มีความคิดความอ่านเป็นของตัวเองแล้ว อีกทั้งประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมามีทั้งหมดหลังจากไร่ปึกของครอบครัวคอยปกป้อง ทำให้ราชันย์เข้มแข็งและแข็งแกร่งขึ้นอย่างที่ไม่เคยคาดถึง

แล้วสายตาของธิดาก็เลื้อยไปเห็นรถมอเตอร์ไซค์คันใหญ่ที่จอดอยู่ที่ใต้ร่มไม้ ผู้เป็นป่าถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยอ่อน แม้จะไม่ใช่วินาทีแรกที่เห็น แต่ก็ยังทำให้ใจไม่ได้สัท

“ขับมอเตอร์ไซค์มาอีกแล้วใช่ไหม ป้าบอกที่ที่แล้วว่ามันอันตรายเรานี้ละ ชอบทำให้คนแก่เป็นห่วงอยู่เรื่อย” เสียงบ่นนั้นยืดยาวทว่าเจือด้วยความหวังดีที่ราชันย์ไม่เคยรู้สึกรำคาญเลยแม้สักครั้ง

“เดี๋ยวมีเงินจะถอยรถยนต์มาใช้สักคัน”

“มีรถยนต์แล้วขับเร็วมันก็อันตรายอยู่ดี”

“แล้วกัน...”

ราชันย์อมยิ้ม “งั้นให้ผมทำไงดี เดินจากกรุงเทพฯ มาชลบุรีคงจะไม่ไหว”

“ไม่ต้องเลยเรา ป้าเตือนเพราะป้ารัก ถ้าไม่รักก็คงไม่เตือนหรอก”
ธิดากล่าวอย่างอ่อนน้อมอ่อนใจ

“ผมก็รักป้า รักมากที่สุดในโลก ไม่เคยรักผู้หญิงคนไหนเท่าป้าเลย”

“ปากหวาน” คราวนี้เป็นธิดาที่ยิ้มออกมาบ้าง “เวลาพูดกับพ่อก็หัดให้มันหวานอย่างนี้บ้าง ไม่ใช่เสียงดังใส่กันตลอด”

“ก็พ่อชอบเสียงดังใส่ผมก่อน”

“ก็เรามาเป็นอย่างนี้ แสดงว่านี่ยังไม่ได้เข้าบ้านอีกแล้วใช่ไหม”
ปลายเสียงทอดยาว สายตาจับจ้องใบหน้าหลานชายอย่างระอากใจที่ยังมี
ทิวี่ต่อผู้บังเกิดเกล้าเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

“ยังครับ ยังไม่พร้อมจะเข้าไปหาตอนนี้”

“อะไรกัน กลับมากี่ทีก็ยังไม่พร้อม แล้วจะได้เข้าบ้านเมื่อไหร่กัน
จะรอจนแก่ไหนเลยรึยังงี้ ถึงยังงี้เขาก็เป็นพ่อนะ กลับมาทั้งทีก็ควรจะไปทักทายเขาบ้าง”

“งวดนี้ยังงี้ก็ต้องเข้าไป เพราะเขาเรียกผมกลับมาเป็นการถาวร
ไม่รู้ตามหาตัวผมเจอได้ยังไง อุตุล่ำห้อยไม่เป็นหลักแหล่งแล้วเชียว”

“หมายความว่าถ้าพ่อไม่ตามก็จะไม่กลับใช่ไหม เรานั่นใจร้ายจริงๆ”

“กลับสิครับ เมื่อสองเดือนก่อนป้าก็เห็น”

“ก็นั่นมาเพราะมีงาน ไม่ได้มาเพราะอยากกลับมาอยู่แบบถาวร”

ธิดาเถียง

“คราวนี้คงต้องอยู่ถาวร เพราะพามาแม่กลับมาด้วย แต่ยังไม่ตอนนี้
ขอผมสูดอากาศบริสุทธิ์ที่หน่อยเถอะครับ ที่นั่นอากาศเป็นพิษจะตายป้าก็

ติดตามองหลานด้วยความสงสาร ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าหลานต้องพบเจออะไรบ้าง ความจริงเธออยากจะรับเลี้ยงราชันย์เอาไว้เอง แต่ราชันย์ผู้เป็นพ่อของราชันย์นั้นไม่ยอม อ้างสิทธิ์ของผู้ให้กำเนิดในการเลี้ยงดูโดยชอบธรรม ทำให้เธอต้องยอมปล่อยราชันย์ไป แต่ก็ยังคงคอยติดต่อกันอยู่เสมอหลายครั้งที่หลานชายกลับมาเมืองไทยโดยที่บ้านนั้นไม่รู้ ราชันย์ก็จะมาเยี่ยมเยียนเธอที่บ้านทุกครั้ง

“หมายความว่าคืนนี้จะนอนที่นี่”

“ครับ”

“เหมือนมีอะไรตลใจให้ป่าทำความสะอาดบ้านไว้ก่อน ส่วนหลังคาด้านหลังที่มันรั่วเดี๋ยวป่าจะให้ช่างมาดูให้”

“อย่าลำบากเลยครับ เดี่ยวผมบินไปซ่อมเอง”

“อย่าทำเองเลยคิง มันอันตราย จ้างเขาไปเถอะ อีกอย่างจะได้ช่วยให้ช่างเขามีรายได้ ร้อยสองร้อยก็มีค่าสำหรับเขา”

เมื่อผู้เป็นป่ากล่าวเช่นนั้นราชันย์ก็เห็นด้วย สำหรับเขาเงินคือสิ่งที่มีค่ามาก เพราะครั้งหนึ่งเขาเคยเกือบตายเพราะใช้ชีวิตแลกมันมา

“อย่างนั้นก็ได้ครับ แล้วน้ำสุรียเป็นไงบ้าง”

“ก็เหมือนเดิมแหละ จอยมันไม่มีเงิน เลยไม่ได้พาแม่ไปหาหมอ ลักที่ ป่าเองก็จนปัญญา หมอเรียกตั้งสองแสน ป่าเองก็ไม่มีมากขนาดนั้น ลำพังแค่บ้านญาติแต่ละเดือนก็พอแค่ออไว้ใช้ในบ้าน ค่าหมอค่ายาจิปาถะ”

“แล้วเงินที่ผมส่งมาล่ะครับ”

“ไม่เคยได้ใช้หรอก เก็บไว้ให้เราเองนั่นแหละ เพื่อก่อเรื่องเยอะแล้ว พ่อไม่ยอมให้เข้าบ้าน”

คำประชดประชันนั้นเป็นผลให้ใบหน้าหล่อเหลาผุดรอยยิ้ม ในโลกนี้ก็มีป่าคนนั้นแหละที่ยังเป็นห่วงเป็นใยในตัวเขา ซึ่งมันก็สร้างความอบอุ่นให้หัวใจชายหนุ่มอย่างมาก

“เดี๋ยวผมไปดูน้ำสุรียสักหน่อย”

“แล้วข้าวล่ะ ไม่หิวแล้วหรือ”

“เดี๋ยวค่อยกลับมากินครับ เอาแค่ข้าวไข่เจียวก็พอ ป้าไม่ต้องลำบากทำอะไรให้มันวุ่นวาย”

เมื่อราชันย์ลุกขึ้น สมุนสองตัวก็ลุกตาม ชายหนุ่มเดินไปทาง ดงกล้วยหลังบ้าน ซึ่งเป็นที่ตั้งของบ้านหลังเล็กชั้นเดียวที่ทรุดโทรมจนดูคล้ายโรงเก็บของมากกว่าเป็นที่อยู่อาศัย

ประตูบ้านเปิดเหมือนทุกครั้งที่เขามา ชายหนุ่มจึงเคาะประตูก่อนจะผลักมันเข้าไป

เบื้องหลังประตูคือร่างแบบบางของหญิงวัยสามสิบเศษ ที่กำลังป่วยหนัก นอนอยู่บนฟูกเก่าๆ ข้างตัวมีเด็กหญิงวัยสิบขวบคอยดูแลอยู่ไม่ห่าง

“พี่คิง” เด็กหญิงตะโกนลั่น แสดงท่าทางดีใจอย่างออกนอกหน้า

“ว่าไงจะนั่งจอยคนสวย วันนี้ทำไมไม่ไปโรงเรียน”

“จอยไปทำงานบ้านเสียกวมาค่ะ ตอนนี้อาพาพักเลยกลับมาป้อนข้าวแม่”

“ไปทำงานอะไรบ้านเสียกว” ราชันย์ถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง สมัยนี้สังคมน่ากลัวขึ้นมากกว่าเมื่อก่อน เด็กผู้หญิงคือเหยื่อที่เหล่ามิฉฉาชีพต้องการ เขาไม่อยากให้เกิดขึ้นกับเด็กสาวยอดกตัญญูคนนี้

“ก็ทำทุกอย่างที่เขาให้ทำ อย่างกวาดบ้าน จัดร้าน หรือแม้กระทั่งแบกของ ได้วันหนึ่งตั้งร้อยบาทนะคะพี่คิง”

สีหน้าของเด็กหญิงแสดงถึงความภูมิใจ เขารู้ว่าความรู้สึกนี้เป็นอย่างไร เพราะเขาก็เคยผ่านมันมาเหมือนกัน แล้วเขาก็นึกสะท้อนใจ เด็กคนนี้ดีใจเพียงแค่งเงินร้อยเดียว ผิดกับบรรดาทายาทเศรษฐีที่สนามแข่งเมื่อคืนวานที่ยอมทุ่มเงินจำนวนมากเพื่อสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตเลย และท่าทางของเด็กเหล่านั้นคงไม่เคยได้ทำบุญทำทาน วันๆ คงทำ

แต่เรื่องไร้สาระ หาแต่ความสนุกสนานให้ชีวิต ดังนั้นเขาจึงต้องช่วยสร้างบุญให้ทางอ้อม

“จอย ต่อไปนี้พี่จ้างจอยวันละร้อยไปเรียนหนังสือ จอยจะรับจ้างพี่ใหม่”

“แล้วใครจะดูแลแม่ล่ะคะ” สีหน้าและน้ำเสียงของเด็กหญิงเต็มไปด้วยความกังวล

“แม่จอยดูแลตัวเองได้ เตียวแม่จอยก็จะหายป่วยแล้ว”

“แต่เรายังไม่มีเงินไปหาหมอเลยคะ แม่จะหายป่วยได้ยังไง”

“พี่ไม่ได้จ่ายเงินจอยเป็นรายวัน แต่พี่จะเหมาจ่าย นี่เงินสองแสนสำหรับค่าผ่าตัด พวุงนี้พี่จะพาน้ำสุรียกับจอยไปโรงพยาบาล”

“จริง...จริงหรือคะพี่คิง”

“จริงสิ แต่สัญญาว่าจะจอยจะต้องไปเรียน เรียนให้สูงที่สุด พี่จะเป็นคนส่งจอยเอง แต่ถ้าจอยอยากไปทำงานพิเศษเพิ่มพี่ก็ไม่ห้าม”

ในความคิดของราชันย์ การศึกษาเป็นสิ่งสำคัญ แต่ความอดทนและมุนานะนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญกว่า เพราะหลายคนมีความรู้มาก แต่ก็ไม่สามารรถเอาไปใช้ได้ ดังคำโบราณที่กล่าวเอาไว้ว่า ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด

“เย่ๆ พี่คิงใจดีที่สุด พี่คิงคือฮีโร่ของจอย”

“เงินนี้ไม่ใช่ของพี่คนเดียว แต่มีใครอีกคนที่เขาช่วยให้พี่ได้มันมา”

เมื่อกกล่าวถึงตรงนี้ ใบหน้าซีดเซียวแกมตื่นตระหนกของสไบแพรงก็ลอยเข้ามา แม้เป็นลักษณะที่น่าขันแต่กลับทำให้ราชันย์มีรอยยิ้มอย่างไม่รู้ตัว

“ใครคะ จอยอยากขอบคุณเขา”

“จอยคงไม่ได้เจอเขาหรอก ไม่มีเหตุผลอะไรที่พี่จะพาเขามาที่นี่”

“ทำไมคะ”

“ก็เขาเป็นแค่ลูกจ้าง เป็นคนที่พี่ชอบแก้มองตอนเด็กๆ”

“ผู้ชายยิ่งชอบแกลิ่งก็ยิ่งอยากได้ พี่อยากได้เขาเป็นแฟนกับบอกมา
เถอะ”

ราชันย์ยิ้มกับคำพูดของเด็กสาววัยสิบขวบ อดไม่ได้ที่จะเอามือไป
ขยี้ศีรษะเธอเบาๆ ด้วยความเอ็นดู

“แก่แดดจริงนะเรา รู้จักคำว่าแฟน แต่พี่คิดว่าไม่ดีกว่า คนนี้
ไม่ใช่สเปก”

“ว่า น่าเสียดายแทนผู้หญิงคนนั้นนะคะ เพราะผู้หญิงคนไหนได้
พี่จึงมาเป็นแฟน ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนที่โชคดีที่สุดในโลก”

“โชคดีที่สุดในโลกต่างหาก” ราชันย์เถียงพร้อมกับหัวเราะเสียง
ดัง เป็นท่าทางผ่อนคลายยามที่เขาสบายใจ ชายหนุ่มคิดว่าจะอยู่ที่นี้เพื่อ
สะสมพลังให้เต็มทีก่อนจะเดินเข้าสู่ศักราบอย่างเต็มกำลัง งานนี้เขาจะไม่มี
วันถอย จนกว่าจะรู้แพ้รู้ชนะ

หลังจากอาบน้ำกินข้าวกินปลาเรียบริ้ว ชายหนุ่มก็เข้าไปในห้อง
ที่เขาเคยนอนกับแม่เมื่อครั้งยังเยาว์ สายตาของเขากวาดมองไปทุกซอก
ทุกมุม ทุกอย่างยังคงสภาพเดิม ไม่ว่าจะเป็เครื่องเรือนหรือเครื่อง
ตกแต่ง เปลือกตาของชายหนุ่มหลับลงเพื่อซึมซับกลิ่นแห่งความ
อบอุ่นที่เขายังคงโหยหาเรื่อยมา

รูปที่เรียงรายอยู่บนฝาผนังทำให้เขาอดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้ มัน
คือความทรงจำที่เกือบจะจางหายไป ความสุข ความรัก และครอบครัว
ที่เขาสูญเสีย เป็นภาพของบุคคลที่คลั่งเหี้ยมของรางวัลจากการแข่งขัน
จนชนะเลิศวิงระยะไกล ข้างกายคือภาพหญิงชายคู่หนึ่งที่หล่อและสวย
สมกัน ใบหน้าของทั้งคู่มีรอยยิ้มเปี่ยมสุข นั่นคือรูปภาพที่ถ่ายในงานกีฬา
ลีโรเรียน

ไม่มีอีกแล้วความสุขเช่นนั้น มันหมดไปตั้งแต่วันที่เขาสูญเสียแม่
ไปตลอดกาล

ชายหนุ่มเปิดกระเป๋าเป้ สัมภาระใบเดียวที่นำติดตัวมาจากอเมริกา ซึ่งบรรจุของสำคัญสองอย่าง อย่างแรกคือความลับที่บริษัทผลิตรถแข่งหลายแห่งต้องการ ส่วนอีกอย่างก็คือสิ่งแทนตัวตนที่เขารักอย่างสุดหัวใจ

มือชายหนุ่มล้วงไปหยิบผอบทองเหลืองในกระเป๋า เป็นสิ่งของที่เขาคิดติดตัวเอาไว้ตลอดเวลา ไม่ว่าเวลานั้นเขาจะสุข ทุกข์ ดีใจ เสียใจ ร้องไห้หรือหัวเราะ ผอบใบนี้ก็จะอยู่ข้างเขาตลอด ระยะเวลาสิบกว่าปี สิ่งนี้คือสมบัติชิ้นเดียวที่เขาหวงแหน จากนั้นไปแม่ควรจะได้พักและไม่ต้องเดินทางไปไหนไกลๆ อีกแล้ว

ชายหนุ่มเอื้อมมือหยิบผอบทองไปวางไว้ข้างหน้ารูปของแม่ เป็นรูปสุดท้ายที่แม่ถ่ายไว้ก่อนที่จะจากไปอย่างไม่มียวนกลับ

ตาทั้งสองข้างมีหยาดน้ำคลอ อดไม่ได้ที่จะนึกถึงความสุขในวันวาน หากแต่เมื่อเขารู้ตัวว่ากำลังอ่อนแอก็กลักรินน้ำตาทั้งหมดลงไปภายในมือสองข้างกำแน่น จากนั้นไปเป็นเวลาที่จะทวงคืนความยุติธรรมแล้ว

“ผมพาแม่กลับบ้านแล้วนะครับ หลังจากนั้นเราจะไม่ไปไหนอีก ผมจะอยู่ที่นี้ เอาทุกอย่างที่มันเป็นของเรากลับคืนมา”

เสียงนั้นแม้จะสั้นเครือหากแต่หนักแน่น ดวงตาของราชันย์เป็นประกาย คนเหล่านั้นเคยสร้างความเจ็บปวดให้เขา...ถึงเวลาแล้วที่เขาจะต้องแสดงให้เห็นว่ากรรมตามทันมันเป็นเช่นไร

3

สไบแพรแหงนมองฟ้าที่มีดวงดาวพร่างพราย สายลมอ่อนๆ หอบ

เอากลิ่นหอมของดอกไม้กลางคืนที่ปลุกตามจุดต่างๆ ในบ้านเข้าสู่ปอด ซึ่งหากเป็นวันอื่นเธอคงรู้สึกสุขใจกับมัน แต่เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้ เหมือนเมฆหมอกที่ทำให้จิตใจเธอขุ่นมัว

ราชันย์บอกว่าเขากลับมาเพื่อจะเอาคืน และให้เธอออกจากบ้านไป โดยเร็วที่สุด

เธอจะทำเช่นนั้นได้อย่างไร ในเมื่อเธอกับแม่ไม่ได้มีความผิดในเรื่องนี้เลยสักนิด

สไบแพรหนีซ้อนไปเมื่อราวสิบปีก่อน วันหนึ่งในช่วงหน้าร้อนตอนปิดเทอม เธอในวัยสิบขวบแอบหนีแม่ไปเล่นน้ำในสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ เนื่องจากราชย์และหทัยต่างไม่อยู่บ้าน ซึ่งก็ดูเหมือนจะใจตรงกันกับเด็กชายราชันย์ที่กำลังจะเล่นน้ำในสระนั้นพอดี

ธรรมดาหากราชเมธอยู่ด้วยเขาจะแบ่งปันและชวนเธอเล่นน้ำด้วยกันอย่างไม่เกรงเกียด แต่ราชันย์ไม่ใช่ เขาตั้งแง่กลั่นแกล้งเธอตั้งแต่ว่าเข้ามาอยู่ในบ้าน ครั้งนี้ก็เช่นกัน เขาไม่พลาดที่จะแสดงอำนาจบาตรใหญ่ของตัวเอง ถือตนว่าเป็นเจ้าของบ้าน สั่งให้เธอออกห่างจากสระน้ำ เพราะเขาต้องการเล่นน้ำเพียงลำพัง

ราชันย์ใช้ถ้อยคำหยาบคายว่ากล่าวแม่เธอ ถ้อยคำที่เธอไม่คิดมา

ก่อนว่าจะได้ยื่นออกจากปากลูกผู้ดีอย่างเขา

ไม่เคยมีใครดูถูกเธออย่างนี้มาก่อน แม้แต่ราชย์ก็ยังให้เกียรติแม่ของเธอ เนื่องจากเป็นคนคอยดูแลอะไรซึ่งเป็นพี่สาวของราชย์ เป็นครั้งแรกที่เธอเปิดปากเถียงเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของแม่และศักดิ์ศรีของตัวเอง

ราชันย์ยังคงดูถูกเธอและแม่ของเธออีกหลายคำ จนสุดท้ายเธอทนไม่ไหวก็เลยโต้ตอบเขาไปด้วยคำว่า ‘ลูกเมียน้อย’ คำที่เธอรู้ว่าเขาเกลียดมันอย่างจับจิตจับใจ ซึ่งก็ได้ผล ราชันย์หุนหันจากไปเพราะความโกรธ ครั้งนี้เธอชนะ และสามารถทำให้เขาเลิกจากไปเนื่องจากเถียงสู้เธอไม่ได้

แต่ดูเหมือนเธอจะคิดผิดที่คิดว่าราชันย์จะยอมเลิกได้ง่ายๆ แต่กว่าจะรู้ว่าร่างของเธอก็ลอยละลิวจากขอบสระตกลงไปในน้ำที่ขาทยังไม่ถึง และในเวลานั้นเธอยังว่ายน้ำไม่เป็น

แม้จะพยายามตะเกียกตะกายเท่าใด เธอก็ไม่สามารถเอาชนะธรรมชาติได้ ยามเมื่อร้องขอความช่วยเหลือจากเด็กชายผู้ใจร้ายน้ำก้นทะลักเข้าปากเข้าจมูก สายน้ำตูดกลืนร่างของเธอลงไปอย่างรวดเร็ว ในปอดเจ็บแปลบเพราะมีสิ่งแปลกปลอมที่ไม่ใช่อากาศเข้าไป เธอรู้สึกได้ถึงความรู้สึกทรมานและหวาดกลัวมากกว่าครั้งไหนๆ ในชีวิต ภาพของแม่รวมทั้งคนที่รักลอยเข้ามาในหัว ชาตินี้เธอคงไม่ได้พบท่านอีกแล้ว

และแล้วทุกอย่างก็ดับสลายไปพร้อมกับความทรมานที่ยังคงอยู่ ตอนนั้นเธอคิดว่าตัวเองตายไปแล้ว หากแต่ไม่ใช่อย่างที่คิด เด็กหญิงลืมนตาขึ้นมาที่โรงพยาบาลและได้เห็นน้ำตาของแม่ที่คอยเฝ้าเธออยู่ไม่ห่าง ความรู้สึกในตอนนั้นคือดีใจอย่างบอกไม่ถูกที่ได้พบทุกคนอีกครั้ง สิ่งที่ได้รับรู้หลังจากที่เธอฟื้นขึ้นมาคือคนที่ช่วยเหลือเธอเอาไว้เป็นราชเมธ ลูกชายคนโตของราชย์ ส่วนคนที่ก่อเรื่องกลับหนีหายไปไม่มีแม้แต่คำขอโทษ สุดท้ายเขาก็ถูกเนรเทศออกจากบ้านให้ไปอยู่กับญาติของราชย์ที่

อเมริกา

ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ราชเมธคือฮีโร่ในดวงใจหญิงสาว เธอแอบชื่นชมในตัวเขาเสมือนเป็นเจ้าของ เขาเป็นแรงผลักดันให้เธอทำในสิ่งที่ดีไม่ว่าจะเป็นเรื่องความประพฤติ ผลการเรียน สุดท้ายเธอก็เรียนจบในคณะมนุษยศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยชื่อดังด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง และได้ทำงานในตราคอนเกรนต์ ในตำแหน่งเลขานุการของราชเมธตั้งแต่เรียนจบ

สำหรับข่าวคราวของคนที่ถูกเนรเทศไปต่างประเทศนั้นเธอไม่คิดจะสนใจนัก เพราะคิดถึงเขาที่ไรท์พานทำให้โกรธทุกครั้ง แม้การกระทำจะเกิดจากความไม่ยั้งคิด แต่ก็เกือบทำให้เธอเอาชีวิตไม่รอด ทว่าก็ไม่อาจอยู่อย่างปิดหูปิดตาไม่รับรู้ได้ หลายครั้งที่เข้าไปช่วยแม่ทำงานในครัว เธอก็ได้ยินการนิทาเจ้านายอันเป็นเรื่องปกติที่คนใช้มักจะนำมาเอ่ยถึงเป็นการฆ่าเวลาในช่วงว่างเว้นจากการทำงานทั้งหลาย บางครั้งก็มีข่าวของราชันย์มากล่าวถึงกันบ้าง แต่ก็ไม่ใช่ข่าวที่ตึงเครียด และข่าวซุบซิบสุดท้ายก่อนที่เขาจะกลับมาคือราชันย์หนีออกจากบ้านของญาติไปเมื่อห้าปีก่อน และเขาก็ขาดการติดต่อจากครอบครัวไป

ราชย์พยายามตามหาบุตรชายคนเล็กของตนเอง จนกระทั่งหาพบเมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา โดยพบว่าเขากำลังซ่อนตัวอยู่กับพวกนักแข่งรถและนักเลงโตในลาสแอนเจลิส เมืองที่มีอาชญากรรมมากเป็นอันดับหนึ่งของสหรัฐอเมริกา เมื่อรู้เช่นนั้นราชย์จึงเรียกราชันย์กลับมาทันที

การกระทำของราชย์ก่อให้เกิดความไม่พอใจต่อหทัยผู้เป็นภรรยาอย่างมาก หากสุดท้ายหทัยก็ต้องยอมเมื่อราชเมธเข้าไปช่วยเกลี้ยกล่อมให้ราชันย์กลับมา

ราชเมธคือผู้ชายที่แสนดี หวังมองโลกในแง่ดี และมีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แม้กระทั่งกับเธอ เขาก็ยังมีเมตตาให้เสมอมา จนหลายครั้งทำให้หญิงสาวผลอไพลและแอบชื่นชมเขาในฐานะอื่นที่มากกว่าคำว่าลูกจ้าง

นายจ้าง ซึ่งเธอก็รู้ว่าไม่มีทางที่จะเป็นไปได้ ด้วยชนชั้นวรรณะที่แตกต่าง และเธอก็ไม่เคยมักใหญ่ใฝ่สูงที่จะครอบครองเขา เพียงแค่เก็บเอาไว้เป็นความฝัน เป็นแรงบันดาลใจในชีวิตก็เท่านั้น

แต่แล้วเมื่อวันเกิดของเธอปีก่อน สิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ราชเมธเดินมาบอกเธอว่าเขามีใจให้เธอ เขารักเธอมากเกินสถานะห้องสาว รูลึกลับต่อเธอมากกว่าเพื่อนร่วมงาน

สิ่งที่ได้ยื่นสร้างความดีใจให้เธอมากเหลือเกิน ไม่คิดเลยว่าความรักข้างเดียวของเธอจะได้รับการตอบจากเขา แต่เธอก็มองเห็นอุปสรรค เขากับเธอช่างมีโลกที่แตกต่าง จึงเอ่ยปฏิเสธไป และพยายามตัดใจโดยมองเขาด้วยความชื่นชมอย่างเช่นที่เคยทำมา ไม่ต้องการให้เขามาคลุกดินให้แปดเปื้อนไปกับเธอ

แต่ราชเมธกลับไม่ยินยอม เขายังคงยืนยันที่จะรักเธอ และเมื่อไรที่เธอพร้อม เขาจะบอกเรื่องนี้ให้ทางผู้ใหญ่ทราบ สิ่งที่ได้ยื่นทำให้เธอตกใจไม่น้อย ด้วยกลัวเหลือเกินว่าใครจะมากล่าวหาว่าเธอใฝ่สูงเกินตัว เป็นกาที่อยากตะกายบินคู่ไปกับหงส์ จนถึงวันนี้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับราชเมธก็เป็นเพียงความลับที่รับรู้กันอยู่แค่สองคน

เวลานี้ราชันย์กำลังจะกลับมา เขาช่มขูให้เธอออกจากบ้าน อย่างไม่อย่างนั้นเขาจะเล่นงานเธอ

ราชันย์เกลียดเธอ เขาแสดงออกอย่างแจ่มชัด หญิงสาวหวาดกลัวว่าตนเองจะอยู่ที่นี้ไม่ได้นานอย่างที่คิดหากมีเขาอยู่ร่วมชายคาเดียวกันที่สำคัญ เขาระแคะระคายความลับที่เธอพยายามปกปิด ซึ่งหากถูกเปิดเผย ไม่ใช่จะมีผลกระทบต่อเธอเท่านั้น ราชเมธเอง รวมทั้งแม่ของเธอ ก็จะได้รับผลกระทบนี้ด้วย

เธออยู่บ้านหลังนี้มาตั้งแต่เกิด รู้จักคุณหยาดดีว่ามีนิสัยอย่างไร ทุกลมหายใจเข้าออกคือผลประโยชน์ ดังนั้นหากลูกชายคนเดียวของเธอควาเอาลูกแม่บ้านมาเป็นภรรยา บ้านคงได้ลูกเป็นไฟ

แม้จะรู้ทั้งรู้ แต่ความรักก็เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดการควบคุม เธออาจห้ามใจไม่ให้อารมณ์ได้ และกำลังใจจากเขาก็ทำให้เธอมีกำลังใจสู้ต่อไป ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เธอก็ยังคิดที่จะยืนอยู่ข้างๆ เขา แม้การที่จะได้ครองคู่กันจะเป็นเพียงความฝันลมๆ แล้งๆ

“แพรมาอยู่ที่นี่เอง พี่ตามหาแทบแย่”

สไปแพรหันไปทางเสียงทักแล้วก็พบเงาสีสูงของคนที่กำลังคิดถึงอยู่ ราชเมธเวลานี้อยู่ในชุดนอนลายขวาง ชุดที่เธอซื้อให้เมื่อวันเกิดของเธอปีที่แล้ว หญิงสาวจึงลุกขึ้นจากชิงช้าแล้วเดินไปหาเขา

“คุณแถมมีอะไรหรือเปล่าคะ ตามหาแพรทำไม หรือว่ามีงานด่วน”

เธอถามออกไป เพราะปกติราชเมธจะไม่ลงมาหาเธอในยามดึกเช่นนี้ เพราะเธอเคยขอร้องเอาไว้ กลัวว่าใครมาเห็นเข้าจะไม่ดี ซึ่งชายหนุ่มก็ยอมทำตามที่เธอขอร้องตลอดมา

“ไม่ใช่เรื่องงานหรอก” เขาปฏิเสธ น้ำเสียงของราชเมธเจอความอบอุ่นอยู่เสมอ ซึ่งมันก็ช่วยให้ความเหน็บหนาวในใจของเธอคลายลง

“เห็นคุณป้าบอกว่าแพรไม่ค่อยสบาย เป็นอะไรไป เมื่อเข้ายังดีอยู่เลย”

“แพรไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ แค่วิดหัวนิดหน่อย” สไปแพรเลือกที่จะไม่กล่าวถึงราชันย์ เพราะนั่นอาจทำให้ราชเมธไม่สบายใจไปด้วย

“แต่หน้าแพรดูไม่ดีเลยนะ ไปหาหมอมั้ย พี่จะพาไป”

“ไม่ค่ะ แพรไม่เป็นอะไรจริงๆ อย่าห่วงเลยนะคะ” เธอตอบพร้อมบอกรักให้หวังให้เขาทุกซักร้อยน้อยลง

ทว่าดูเหมือนราชเมธจะไม่เชื่อในสิ่งที่เธอบอก ชายหนุ่มเอื้อมมือไปแตะหน้าผากของเธออย่างแผ่วเบา นุ่มนวล และทะนุถนอม จนทำให้เธอรู้สึกอึ้งงัน

“ตัวไม่ร้อน แต่ทำไมหน้าหมองเหมือนคนมีเรื่องทุกซัใจ แพรมีอะไรก็บอกพี่ได้นะ หรือว่าเรื่องนายคิง เขาทำอะไรแพรรีเปล่า” ราชเมธ

เอ่ยถามเนื่องจากพอจะรู้นิสัยใจคอของผู้เป็นน้องชายดี และคิดว่าบางทีที่สไบแพรมานั่งถอนหายใจอยู่นี้ก็อาจจะเกิดจากราชนัยก็เป็นได้

“ไม่ใช่หรอกค่ะ อาจเพราะช่วงนี้อากาศเปลี่ยนแปลงปรับตัวไม่ทัน” สไบแพรยืนยิ้มแข็งขัน แต่สายตาเสมองไปทางอื่น

“ถ้าอย่างนั้นก็ดี ไม่มีปัญหาอะไรกันใช่ไหม เพราะพี่ก็หนักใจอยู่จนปานนี้แล้วยังไม่กลับเข้าบ้าน แพร่รู้ไหมว่าเขาไปไหน”

สไบแพรเพิ่งรู้จากปากของราชเมธเช่นกันว่าราชันย์ยังไม่กลับมาหญิงสาวมองไปยังชั้นสองของคฤหาสน์อันเป็นห้องที่จัดไว้สำหรับลูกชายคนเล็กของบ้าน บัดนี้ยังคงปิดไฟมืดสนิทเหมือนทุกวัน

“ไม่ทราบค่ะ แยกกันแล้วก็หายไปเลย”

“ขอบท้าวเหลวไหล คุณพ่อรออยู่ตั้งแต่เย็น เมื่อไหร่นายคิงจะเลิกทำตัวเป็นเด็กสักทีก็ไม่รู้”

เป็นครั้งแรกที่สไบแพรรู้สึกได้ถึงความหงุดหงิดจากอารมณ์ของราชเมธ ทว่าเธอก็ยังคงเงิบเพราะไร้ความคิดเห็นใดๆ แต่ที่อดจะรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ได้ก็คือเขาจะกลับมาสร้างปัญหาให้ที่นี้อีกทำไม ชีวิตคนที่นั่งกำลังปกติสุขดีอยู่แล้วเมื่อไม่มีเขา

ตั้งแต่วันที่เจอกันที่สนามบินจนถึงวันนี้ก็นับได้เกือบหนึ่งสัปดาห์ ที่ราชันย์หายไป สถานการณ์ในบ้านกำลังสงบ ไม่มีใครกล่าวถึงลูกชายคนเล็กของเจ้าของบ้าน รวากับว่าเขาไม่มีตัวตน แม้แต่ราชย์ที่มีอาการหงุดหงิดบ้าง แต่ก็ไม่ได้อัปเดตให้คนออกตามหาแต่ประการใด ยังคงเฝ้ารอการกลับมาเองของบุตรชายด้วยบอกเพียงสั้นๆ ว่า เมื่อไรที่เงินหมดก็คงกลับมาเอง

ดูเหมือนราชันย์จะไม่ใช่ที่ต้องการของใครสักคน บางครั้งสไบแพรรู้สึกว่ราชันย์เป็นคนที่น่าสงสาร เหมือนเป็นมนุษย์ตัวคนเดียวในโลกนี้ แต่จะทำอย่างไรได้ เมื่อเขาทำตัวเอง

การหายตัวไปของราชันย์แทนที่จะทำให้สไบแพรรู้สึกโล่งใจ กลับรู้สึกเป็นห่วงเขาอย่างบอกไม่ถูก เหตุการณ์ในวันนั้นทำให้เธอเห็นว่าราชันย์คบกับพวกมิจฉาทิพที่ดูเหมือนอันธพาล และไม่น่าไว้วางใจ อีกทั้งเขายังชนะพนันซึ่งเป็นเงินจำนวนไม่น้อย จะเป็นไปได้ไหมว่าคนที่แพ้เขาจะตามไปจัดการเขาเพื่อเอาเงินนั้นคืน

ช่างเขาลี ทำไมต้องไปห่วงไปกังวล คนอย่างนั้นไม่กลับมาก็ไม่ห่าจะดี เธอจะได้มีชีวิตที่ผาสุกต่อไป

หญิงสาวเดินไปที่สนามหญ้าหน้าบ้าน เธอกับแม่พักอาศัยอยู่ที่ตึกหลังเล็กซึ่งเป็นที่พักของเธอ พี่สาวของราชันย์ ผู้เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ครอบครัวของเธอมิประวัตินับว่านี่มายาวนาน เนื่องจากยายของเธอ นั้นเคยเป็นคนรับใช้ให้แม่ของราชันย์ แม่ของเธอก็กลายเป็นพี่เลี้ยงของเธอ จากนั้นก็แต่งงานไปกับพ่อของเธอที่เป็นทหาร โชคร้ายเกิดอุบัติเหตุจนเสียชีวิต เมื่อเรารู้เรื่องก็ขอให้แม่กลับมาและยังเป็นการช่วยอุปการะเธอในเวลาเดียวกัน

เราให้ความสำคัญแก่แม่ประดุจเลขาฯ ที่คอยดูแลทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องในบ้านหรืองานสังคม แต่เมื่อแม่แก่ตัวลงก็เลยกลายเป็นหน้าที่ของเธอ หลายครั้งที่ได้ไปออกงานสังคมกับเราในฐานะผู้ติดตาม

เราเผลอตตาเธอกับแม่มาก ท่านส่งเสียเธอเรียนจนจบมหาวิทยาลัย และยังฝากฝังเธอเข้าทำงานในบริษัทของคุณราชันย์ โดยมอบตำแหน่งเลขาฯ หน้าห้องของราชเมธให้แกเธอ

ซึ่งนั่นก็ทำให้เธอกับราชเมธได้ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น แต่เธอก็เตือนตัวเองเสมอว่าตนอยู่ในฐานะอะไร แม่จะรักเขา แต่เธอก็รู้ว่าไม่ควรฝันไปไกล

วันนี้เป็นวันหยุดราชการ หญิงสาวจึงไม่ต้องไปทำงาน สไบแพรรเดินไปหยิบสายยางสำหรับรดน้ำต้นไม้ แม่เธอจะไม่ใช้คนใช้ที่กินเงินเดือน แต่ทุกครั้งที่ว่างเธอก็จะทำงานเหล่านี้เพื่อแบ่งเบาภาระคนรับใช้คนอื่น ๆ

เพราะไม่ได้เห็นดเหนียวอะไรมาก

แต่ทันทีที่เปิดน้ำ ข้อต่อสายยางก็เกิดหลุดออกมา ครั้นเธอพยายามที่จะใส่มันกลับเข้าไปใหม่ ท่อน้ำก็หลุดออกมาด้วย น้ำแรงดันสูงพุ่งกระจายจนเธอเปียกปอนไปหมด ความตกใจทำให้สไบแพรทำอะไรไม่ถูกนอกจากเอามืออุดรอยรั่วนั้นไว้ เพราะหากปล่อยมันก็จะพุ่งไปถึงระเบียงพรมที่ปูไว้

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทำให้เธอละล้าละลังว่าจะทำอย่างไรดี ครั้นมองหาคณาช่วยก็ไม่เจอใคร จึงทำได้เพียงหันรีหันขวางเท่านั้น

“ยายบื้อ เอามือออกแล้วไปปิดน้ำ”

เสียงของใครบางคนดังขึ้นพร้อมกับมือที่ใหญ่กว่าเลื่อนมาปิดท่อน้ำแทนสไบแพร เธอไม่มีเวลาจะหันไปมองว่าคนที่เข้ามาช่วยเหลือนั้นคือใคร หญิงสาวรีบวิ่งไปยังวาล์วน้ำหลักของบ้านเพื่อปิดน้ำ ก่อนที่มันจะสร้างปัญหาไปมากกว่านี้ เมื่อปิดเสร็จเธอก็วิ่งกลับมา

ร่างสูงของคนที่ยืนอยู่ข้างก๊อกน้ำและเสื้อผ้าที่เปียกปอนของเขาทำให้เธอกลั่นหายใจโดยไม่รู้ตัว

“ทำไม หน้าฉันมันมีอะไรติดอยู่ริ้ว ถึงได้ทำหน้าที่เหมือนคนกำลังเห็นผิอย่างนั้น”

เสียงหัวตุดันนั้นรั้งสติของสไบแพรกลับมา เธอกะพริบตาถี่ๆ เมื่อ她不เลือนหายไปก็แสดงว่าเป็นตัวจริง

“คุณลุง”

“เพิ่งจะจากกันไปอาทิตย์เดียวทำเป็นจำกันไม่ได้ อ้อ...ลืมไปสำหรับเธอฉันไม่ใช่คนที่น่าจดจำสินะ”

สไบแพรไม่สนใจคำประชดประชันของเขา แต่เธอสงสัยว่าเขามาถึงตั้งแต่เมื่อไร ทำไมเธอถึงไม่ได้ยินเสียงเลย

“กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ”

“ก็มาทันเห็นคนสะเพร่าทำก๊อกน้ำพัง เอ๊ะ หรือความจริงเธอไม่ได้

สะเพร่า แต่ตั้งใจ” เขากล่าวจบก็ผิวปากหวิว สายตาโลมมองเธอตั้งแต่นั้น
หัวจดเท้า

สไบแพรงก็มองตัวเองบ้าง แล้วเธอก็พบว่าเสื้อยืดสีครีมของเธอ
เปียกจนแนบเนื้อไปทุกสัดส่วน แม้มันจะไม่เปียเพราะเนื้อผ้าค่อนข้างหนา
แต่เจตนาของเขาก็ทำให้หญิงสาวรู้สึกโกรธ

ใบหน้าของสไบแพรงแดงช้ำ เมื่อเข้าใจว่าเขากำลังสื่อความหมาย
ถึงอะไร เธอรีบเอามือขึ้นมากอดอกทันที เพื่อป้องกันสายตาโลมเลียมที่
เขากำลังแก้งทำ

“ทำเป็นหวัง ไม่เห็นจะมีอะไรน่ามอง หรือว่าเป็นฉัน เธอเลย
ทำเล่นตัว”

แม้จะกล่าวอย่างนั้น แต่สายตาของราชันย์ก็ไม่ได้ละห่างไปจากตัว
เธอ อีกทั้งเขายังทำท่าเหมือนจะมองให้ทะลุเข้าไปถึงข้างใน แก้มหญิงสาว
ร้อนหน้าด้วยความโกรธและอาย

“ไร้มารยาท”

ราชันย์ฉีกยิ้มกับคำว่ากล่าวของเธอ ทว่าดวงตาของเขากลับดู
ร้ายกาจอย่างบอกไม่ถูก นอกจากจะไม่สะทกสะท้านแล้ว เขายังตอกกลับ
เธออย่างเจ็บแสบ

“กับฉันเธอบอกว่าไร้มารยาท แล้วถ้าเป็นพี่เคนล่ะ สงสัยเธอคง
บอกว่า เซียวเข้ามาเลย”

“หยาบคาย ฉันไม่ใช่ผู้หญิงอย่างนั้น”

“ไม่ใช่จริง ๆ เหรอ รู้ไหมแค่เธอคิดกับพี่เคนมากกว่าลูกน้องกับ
เจ้านาย เธอก็เป็นผู้หญิงไม่ดีในสายตาของคนอื่นแล้ว ไม่เชื่อไปถามใคร
ดูก็ได้ หรือจะให้ฉันช่วยถามคุณหทัย”

นั่นหมายถึงการข่มขู่ เขาคิดว่าตัวเองถือไพ่เหนือกว่า และหาก
เรื่องนี้ถึงหทัย เธอรู้ดีว่าจะต้องเดือดร้อนขนาดไหน

“คุณต้องการอะไร” สไบแพรงตัดสินใจถามเมื่อชักเหลืออดกับสิ่งที่

เขาทำ

“ก็แค่อยากเตือนพวกที่อยากกินบนเรือนชั้นบนหลังคา คำว่าเมียน้อย เมียเก็บ เมียชุก มันสนุกแค่นั้นแต่ยิ่งเท่านั้นแหละ พอหลงจากเตียง มันก็ทุกข์ถนัด เจ็บปวดด้วยนะจะบอกให้”

“เก็บคำเตือนของคุณไว้เถอะ เพราะฉันไม่เคยคิดจะทำตัวแบบนี้”

สไบแพรเถียงทันควัน แม้เธอจะคิดว่าตัวเองรักราชเมธ แต่ก็ไม่เคยคิดจะเป็นเมียน้อยเขา ความรักของเธอเป็นความรักที่ไม่ได้มุ่งถึงการครอบครอง แต่แสดงออกถึงการชื่นชม

“แล้วคิดหรือว่าจะทำได้ตลอด โลกมันไม่ได้สวยงามอย่างที่เธอคิดหรอกนะ” คนมองโลกในแง่ร้ายกล่าวอย่างไม่เชื่อถือนัก

“โลกของฉันมันจะเป็นอย่างไรก็เรื่องของฉัน ไม่เกี่ยวกับคุณสักนิด”

“ก็ฉันอยากเกี่ยว”

สิ่งที่ราชันย์กล่าว สไบแพรรู้ดีว่าเขาหมายถึงอะไร

“คุณชูฉัน”

“ฉันเตือนด้วยความหวังดี ออกจากที่นี่ไปซะ ก่อนที่มันจะสายเกินไป”

“ฉันไม่มีเหตุผลที่จะออกจากที่นี่” สไบแพรตอบอย่างตื้อตึง ราชันย์ไม่มีเหตุผล ดังนั้นเธอไม่จำเป็นต้องฟังคำพูดของเขา

“แน่ใจนะว่าจะไม่ออก” เขาก้าวเข้ามาอย่างคุกคาม ตาจ้องตา ในเวลานี้หญิงสาวไม่คิดจะหลบอีกแล้ว

“แน่ใจ”

“เธอคิดจะลองดีกับฉันใช่ไหม ก็ได้ เรามาลองกันสักตั้ง ฉันจะลדתัวไปสู้กับผู้หญิงที่ไร้ทางสู้ แถมเป็นเพียงลูกคนใช้ในบ้านก็ได้ แต่ถ้าฉันเล่นแรงเธอคงไม่ว่านะ เพราะคนอย่างฉันไม่ใช่สุภาพบุรุษ”

“ก็แล้วแต่คุณ” สไบแพรตอบอย่างถืดดี เธอไม่กลัว ราชันย์แทบไม่มีอำนาจใดในบ้านหลังนี้ และที่สำคัญเรโรจะอยู่อย่างไรถ้าไม่มีแม่ของ

เธอ เมื่อคิดว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเถียงคนพาลอย่างเขา อีกทั้งยังคิดว่าการที่มายืนต่อล้อต่อเถียงชายหนุ่มนั้นเป็นการเสียเวลา ทำให้เธอจิตตกโดยไร้สาระ หญิงสาวจึงตัดสินใจเป็นคนไปจากสถานการณ์นี้

ทว่าเมื่อหมุนตัวอย่างไม่ระวัง พื้นสนามที่เปียกก็ทำให้เธอก้าวพลาด เท้าลื่นไถลไปเบื้องหน้าจนเธอสูญเสียการทรงตัว

ราชันย์ที่ยืนอยู่ใกล้ปราดมาประคองเธอไว้ ร่างของเธอหนึ่งอยู่ในอ้อมแขนของเขา สายตาประสานกันอย่างไม่ตั้งใจ และเมื่อได้สบตากัน แววดาฉายชัดความเจ้าเล่ห์ของเขาก็ทำให้เธอรู้สึกกังวล แต่หากเขาเอามือออกเธอจะต้องหายหลังล้มลงบนพื้นสนาม และอาจจะเจ็บตัวได้

แต่ความดีที่ทำให้เธอเชิดหน้าขึ้น มองเขาด้วยสายตาเย็นชา แล้วทำเป็นไม่กลัวเกรง

“เหมือนเธอไม่ต้องการความช่วยเหลือจากฉัน”

“ไม่ ต่อให้จะเป็นจะตายฉันก็ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากคุณ”

“เธอพูดเองนะ” ชายหนุ่มกระตุกยิ้มที่มุมปากแบบคนที่นิสัยร้ายกาจก่อนจะปล่อยมือทั้งสองข้างออกจากตัวสไบแพรโดยที่เธอไม่ทันได้ตั้งตัว ร่างทั้งร่างจึงร่วงลงสู่พื้นสนามตามแรงโน้มถ่วงโลกอย่างแรง สไบแพรรู้สึกจุก เจ็บร้าวไปตลอดแนวสันหลัง มองเขาด้วยสายตาแค้นเคือง

“เจ็บไหมล่ะ” เขาถามอยู่เหนือศีรษะเธอ รอยยิ้มคล้ายสะใจผุดขึ้นบนใบหน้า

“ไม่เจ็บ” สไบแพรกลั้นใจตอบ ทั้งที่ตรงข้ามความจริงอย่างสิ้นเชิง

“อวดดีให้ตลอดนะสไบแพร จำเอาไว้เลยว่า เมื่อไหร่ที่เธอต้องการความช่วยเหลือจากฉัน ฉันจะไม่ช่วย และจะยืนมองเธอเฉยๆ ดูเธออยู่ในอันตรายแบบนี้แหละ”

กล่าวจบเขาก็เดินจากไป ทิ้งให้หญิงสาวมองตามแผ่นหลังกว้างของเขาด้วยความเจ็บใจ

4

ภายในตึกโบราณที่สร้างขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 7 มีการปรับปรุงให้เข้ากับยุคสมัย แต่กระนั้นเจ้าของบ้านยังให้ยึดถือโครงสร้างดั้งเดิมเอาไว้ทุกอย่างจึงดูค่อนข้างเก่า มีมูลค่าทางกาลเวลามากกว่ามูลค่าของตัววัตถุ เครื่องเรือนส่วนใหญ่เป็นไม้สลักกับผ้าทอสีชาวสะอาด ผ้ามานเป็นลายฉลุโปร่งบางเพื่อไม่ให้ภายในนั้นทึบอับจนเกินไป

หญิงวัยห้าสิบปลายๆ นอนเอนตัวอยู่บนเก้าอี้โยก สายตาหลังแว่นหนาจับจ้องนิตยสารการฝีมือที่ถืออยู่ จนกระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้าของคนที่ไม่คุ้นเคยเข้ามาจึงเปลี่ยนอิริยาบถจากนั่งเอนเป็นนั่งตัวตรง

เมื่อเห็นคนที่มาเยี่ยมเยียนอย่างเต็มตาเรไรต้องขยับแว่นอีกครั้ง คิ้วที่กั้นอย่างประณีตขมวดเข้าหากันแทนความหมายของคำว่า ‘แปลกใจ’

“นั่น...คิงใช้ไหม” เสียงที่ถามออกไปนั้นเหมือนไม่ค่อยแน่ใจนัก

ชายหนุ่มที่ถูกทักยิ้มบางๆ ซึ่งนั้นก็ทำให้เรไรมันใจหันทีวาทักไม่ผิดคน พร้อมเผยรอยยิ้มถอดแบบจากผู้เป็นน้องชายราวกับพิมพ์กันมา

“ดีใจที่คุณบ่่าจำผมได้” ชายหนุ่มยกมือไหว้พี่สาวของพ่อ ก่อนที่จะเดินมาทრุดตัวลงนั่งใกล้เก้าอี้โยก

“ก็เกือบเหมือนกันละ ไม่เจอกันตั้งกี่ปี” เรไรยิ้มแยม เธอก็เหมือนคนแก่คนอื่นๆ ที่เมื่อลูกหลานมาเยี่ยมก็มักจะดีใจ แม้ว่าลูกหลานคนนั้นอาจจะไม่ใช่ว่าที่มีภาพลักษณ์ในทางที่ดีนัก แต่อย่างน้อยก็แสดงให้เห็นว่า

ยังไม่ลืมไม่ใกล้ฝั่งอย่างตน

“มาตั้งแต่เมื่อไหร่” เรไรเอ่ยถาม แม้จะรู้ว่าหลานกลับมาได้สักพักใหญ่ๆ แล้ว

“มาถึงเมืองไทยอาทิตย์หนึ่งแล้วครับ ผมไปหาแม่มา”

แววตาของเรไรสลดลง เมื่อหลานชายทำให้นึกถึงคนดีอีกคนที่อายุสั้นเหลือเกิน

“จิตสบายดีไหม” เรไรถามถึงพี่สาวแม่ของชายหนุ่ม แม้จะไม่ได้ติดต่อกันมานานเป็นสิบปี แต่ก็คาดว่าอีกฝ่ายยังน่าจะอยู่ที่บ้านหลังเดิม

“สบายดีครับ แล้วคุณป้าล่ะครับสบายดีหรือเปล่า”

“ตามประกาศนแก แต่โชคดีหน่อยที่ไม่มีโรคประจำตัวอะไรเหมือนคนอื่นเขา ว่าแต่เราเถอะ เจอพ่อเขารียัง ได้ข่าวว่ารออยู่หลายวันแล้ว”

“ยังหรอกรครับ”

เรไรส่ายหน้าด้วยความระอา “อย่างนี้ละเรา แทนที่จะไปหาพ่อเขา ก่อน ทำไม่ละลูก ทิฐิมนไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นหรอกรนะ”

“เดี๋ยวก็คงได้เจอกัน”

เรไรเอื้อมมือไปแตะไหล่หลานชาย เธอเข้าใจในสิ่งที่ราชันย์กล่าว เพียงแต่ไม่เห็นด้วยกับวิธีการของหลานชายนัก

“ป้าดีใจนะที่เรากลับมาซะที คราวนี้จะได้ช่วยพ่อเขาทำงาน”

“อย่างผมจะช่วยอะไรได้ นอกจากช่วยใช้เงิน” ราชันย์กล่าวที่จริงที่เล่น ยิ้มแย้มราวกับเป็นเรื่องขบขัน

“ก็ยังมี มาอยู่ด้วยกันจะได้อบอุ่น”

ราชันย์ขยับเข้ามาใกล้เก้าอี้กอีกนิด เอามือขึ้นมานวดขาของผู้เป็นป้า พร้อมจิกยิ้มกว้างและเอ่ยประจบคล้ายกับเป็นเด็กเล็กๆ

“คุณป้าครับ ผมขออะไรสักอย่างได้ไหมครับ”

“อะไร ถ้าเรื่องเงินไปขอพี่เราไหน รายนั้นมียะเยอะกว่าป้าเป็นร้อยเท่า”

“ไม่เอาเงินหรอกรครับ ผมอยากขออยู่กับป้าที่นี่”

เรโรยยับแวน มองหลานชายอีกครั้งหลังจากได้ยินคำขอ รู้สึก
ประหลาดใจไม่น้อย

“อะไรกัน นี่ป่าได้ข่าวว่าพ่อเราเขาจัดห้องหับให้ใหญ่โตบนตึกไว้
ต้อนรับเชียวนะ ใจคอจะให้พ่อเขาจัดไว้เก้อเธอ”

เรโรดูอย่างไม่จริงจังกนัก เพราะพอจะเข้าใจว่าทำไมหลานถึงไม่
อยากอยู่บนตึกร่วมกับสมาชิกในครอบครัวคนอื่น

“ถ้าป่าไม่อนุญาตผมก็จะขอไปนอนที่อื่น อย่างรีสอร์ทเล็กๆ ของ
ป่าที่นครนายก”

ชายหนุ่มอ้างถึงรีสอร์ทที่เราไรทำร่วมกับเพื่อน เป็นรีสอร์ทเล็กๆ ที่
ไม่ได้หวังกำไร หากแต่เอาไว้พักผ่อนตามประสา กับเพื่อนฝูง ซึ่งกันพื้นที่
ส่วนหนึ่งไว้เป็นรีสอร์ทให้แขกได้พัก เพื่อไม่ให้เป็นการสูญเสียเปล่าของพื้นที่

“คิง นี่ถ้าเป็นเด็กเหมือนเมื่อก่อนป่าจะตีซะให้กินลาย เรานี่ทำตัว
ไม่เข้าเรื่อง”

“ป่าก็น่าจะรู้แหละครับว่าทำไมผมถึงไม่อยากนอนบนตึก ไม่อยากอยู่
บนตึก จริงอยู่ว่าเรื่องมันนานมาแล้ว แต่ผมไม่มีวันลืมมันได้หรอกครับ
จนกว่า...”

“จนกว่าอะไร” เรโรถามขึ้นด้วยความตกใจ เมื่อมองเข้าไปใน
ดวงตาก็พบอะไรบางอย่างที่ทำให้ใจเธอหล่นวูบ

“ไม่มีอะไรหรอกครับ”

แม้ปากของหลานชายจะปฏิเสธ แต่จิตใจของเรากลับรู้สึกกลัว
อย่างบอกไม่ถูก และนั่นเป็นผลให้เธอตัดสินใจที่จะรับหลานชายคนนั้นมา
อยู่ร่วมบ้านด้วยในทันที

“เอาละ งั้นก็มาอยู่กับป่า เตียวป่าให้สุรางค์จัดห้องให้ ดีเหมือนกัน
ป่าจะได้มีเพื่อน”

“ขอบคุณครับ แต่คืนนี้ผมขอออกไปข้างนอกก่อน มีเรื่องบางเรื่อง
ต้องจัดการ”

“อย่าบอกนะว่าจะออกเที่ยวนะ”

“ไม่หรอกครับ ผมโตแล้ว พอตีผมติดค่าเครื่องบินเพื่อนเอาไว้ก็เลยต้องไปจ่ายสักหน่อย”

“นี่แม่หทัยเขาไม่จ่ายให้แม่แต่ค่าเครื่องบินหรือ ป้าว่ามันจะมากไปแล้ว ควรจะบอกพ่อเราสักหน่อย แล้วติดเพื่อนอยู่เท่าไร เอาเงินไปออกไปก่อนไหม”

ในที่สุดคนที่ทำท่ากตัญญูแต่แรกก็ยอมใจอ่อน เพราะรู้ว่าโดยตลอดว่าหลานชายได้รับการเลี้ยงดูอย่างไม่เป็นธรรม

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมอยู่อเมริกาโดยไม่ได้เงินจากที่บ้านเลยยังอยู่ได้เป็นสิบปี เรื่องแค่นี้สบายมาก”

“ทำไมนะคิง ทำไมถึงไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากป้า”

“ผมอยากยืนด้วยตัวเองครับ เพราะจะได้ไม่มีใครมาล้มผมง่าย ๆ อีก”

เราใส่สายหน้าอีกครั้งกับความถือดีของหลานชาย ราชันย์แกร่งและเข้มแข็งกว่าเดิมมาก ดวงตาคู่นั้นบ่งบอกถึงความเด็ดเดี่ยวและเด็ดขาด ซึ่งถอดมาจากน้องชายของเธอราวกับพิมพ์เดียวกัน

หากชีวิตของชายหนุ่มดำเนินไปในทางที่ถูกที่ควร เขาจะพบกับความสำเร็จชนิดที่ใครก็คาดไม่ถึง แต่ถ้าเขาเลือกที่จะดำเนินชีวิตไปในอีกแบบหนึ่ง หายนะอาจจะเกิดแก่รัตนเวรินทร์ก็เป็นได้ ก่อนหน้านี้เธอพลาดพลั้งไม่ได้ดูแลราชันย์ให้ดี ดังนั้นเธอจะไม่ปล่อยให้โอกาสให้หลุดลอยไปอีก จากนี้ไปเธอจะเป็นคนที่อยู่เคียงข้างหลานชายเอง

มือที่หันเนื้ออยู่ชะงักเมื่อได้ยินเสียงเจ็ยแจ้วของลำลี สาวใช้ใน
บ้านที่กำลังวิ่งลงมาออกกับทุกคนในครัวว่า ตึกเล็กหลังนี้กำลังจะมี
สมาชิกใหม่มาเพิ่ม โดยให้เธอเป็นคนไปจัดห้องให้แขก นับว่าเป็นเรื่อง
แปลก เพราะหลังจากที่ยกบริษัทให้ผู้เป็นน้องชายบริหาร เรไรก็เลือกเก็บ

ตัวอยู่ในบ้าน ออกไปวัดบ้างตามโอกาส แยกหรือที่ไปมาหาสู่ก็น้อยลง
ไปทุกที่จนปัจจุบันนี้แทบจะไม่มีเลย

“ใครจะมาพักล่ะสามี” สุรางค์ถาม สีหน้าแสดงถึงความแปลกใจ
เช่นกัน

“จะไม่เรียกว่าแยกก็ได้นะ เพราะเป็นหลานชายของคุณท่าน เพิ่ง
มาขออยู่ด้วยเมื่อครู่นี้เอง”

“หลานชาย? คุณเคนนะหรือ”

“ไม่ใช่หรือครับ อีกคนหนึ่ง”

“อย่าบอกนะว่าคุณคิง”

“ใช่แล้วครับ คุณคิง” สามีตอบรับ สีหน้าดูปลาบปลิ้ม ผิดกับสไบ-
แพรที่รู้สึกสิ้นไหวในใจอย่างประหลาด หัวใจแทบจะหยุดเต้นเมื่อได้รับ
คำยืนยันนั้น ความหวาดหวั่นจู่โจมเข้าไปในสมองทันที ราชันย์กำลังคิด
จะทำอะไร หรือว่าเขาต้องการจะกลั่นแกล้งเธออย่างที่บอกไว้ แต่ถ้าเขา
จะทำอย่างนั้นก็ไม่เห็นต้องลงทุนขนาดนี้ก็ได้ หรือว่า...มีอะไรอีกที่เธอยัง
ไม่รู้

“แล้วคุณท่านให้เปิดห้องไหน” สุรางค์เอ่ยถาม

“ห้องข้างๆ ห้องท่านนั้นล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นแม่ฝากแพรช่วยจัดการที่ ห้องนั้นแต่ทำความสะอาด
ก็อยู่ได้แล้ว เพราะแม่เพิ่งจัดการไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้วเอง”

“แพรหรือคะ” สไบแพรหน้าตื่น หันไปถามแม่ซ้ำอีกครั้ง ด้วย
คาดไม่ถึงว่าจะถูกโยนหน้าที่ให้

“ทำไมหรือลูก หรือมีงานอื่นทำค้างอยู่”

“ไม่...ไม่มีหรือคะ แค่...เออ...” สไบแพรตอบตะกุกตะกัก ไม่อาจ
หาเหตุผลเลี้ยงงานที่ถูกแม่สั่งให้ทำได้ สุดท้ายจึงสุดลมหายใจเข้าปอด
ปลอบตัวเองในใจว่าไม่เป็นไร ที่นั่นมีเรไรออยู่ ราชันย์คงไม่กล้าทำอะไร
เธอ

“งั้นแพรวจะไปจัดการเดี๋ยวนี้ค่ะ”

“เดี๋ยวสิลูก หึนนี่นั่นให้เสร็จก่อน เรื่องห้องคงรอได้ใช้ไหมลาลี”

“อย่างนั้นมั้งป้า เพราะคุณราชันย์เธอบอกว่าจะออกไปข้างนอกก่อน”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นสไบแพรวก็ผ่อนลมหายใจออกมาอย่างไม่รู้ตัว ทำไมนะ ชื่อของเขาถึงได้ทำให้ระบบประสาทของเธอซึ่งเคียดขื่นมาอย่างนี้ สติโอบยิบหายไปหมด จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลย หากต้องอยู่ร่วมชายคาเดียวกับเขาจริงๆ เธอคงต้องบ้าตายเพราะความกลัวในสักวันหนึ่ง ต่อจากนี้เธอควรจะทำอย่างไรดี หรือว่าจะออกจากบ้านนี้ไปตามที่เขาพูดเอาไว้ แล้วแม่เธอจะยอมตามไปหรือเปล่า แล้วเธอจะบอกแม่เธออย่างไรเรื่องการย้ายออก

หลายคำถามผุดขึ้นมาในทันที ซึ่งเธอก็กลัวคำตอบของแต่ละคำถามที่ตัวเองมีอย่างเหลือเกิน

“ตอนแรกนะป้า ฉันคิดว่าคุณราชันย์เธอจะหน้าตาทำทางน่ากลัว มีรอยสักหรือไม่ก็รอยแผลเป็นเต็มตัวเหมือนพวกอันธพาล หรือไม่ก็พวกมีอุปนิสัย แต่เท่าที่เห็น คุณราชันย์นะหล่อกว่าคุณเคนซะอีก”

“หลงเสน่ห์เข้าไปให้แล้วละสิ” สุรางค์แซวเพื่อนร่วมงานรุ่นลูก พร้อมปรายตามองอย่างเฉยเมย

“ก็มันน่าหลงนี่ป้า หล่อแบบแบบดบอย ลาลีชอบ”

“ลองให้มาร้ายกับแกมั่งแล้วจะรู้สึก ทางที่ตื้อยาไปยุ่ง อยู่แต่ในส่วนของเราเถอะ”

ลาลีหุบปากทันทีเมื่อถูกเตือนเช่นนั้น สไบแพรวจึงหันไปมองแม่ ซึ่งดูเหมือนว่ายังโกรธเคืองราชันย์อยู่กับเรื่องเมื่อสิบปีที่แล้ว แต่หากถามเธอว่าเธอยังคงโกรธเขาหรือไม่ คำตอบคือไม่ เธอกลับเขามากกว่า

สไบแพรวเข้าไปทำความสะอาดห้องที่เรให้ราชันย์เข้ามาอาศัย

อยู่ด้วยหลังจากที่มันแน่ใจว่าเขาออกไปแล้ว ห้องนี้ถูกปิดมานานหลายปีจึงค่อนข้างอับ จำเป็นต้องเปิดหน้าต่างทุกบานไว้เพื่อระบายอากาศ ตึกหลังนี้เป็นบ้านที่สร้างตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 7 จากนั้นก็ปรับปรุงเรื่อยมา ตัวอาคารหลักจึงยังคงเป็นแบบโบราณ คือหน้าต่างยาวตั้งแต่พื้นจรดเพดาน ตัวกลอนก็ทำจากเหล็ก ไม่ใช่อะลูมิเนียมหรือโคเมียมอย่างในปัจจุบันที่เมื่อถูกความชื้นแล้วก็เป็นสนิม ทำให้การถอดกลอนออกนั้นยาก

สไบแพรวใช้แรงทั้งหมดที่มีพยายามปลดกลอน แล้วเธอก็ทำมันสำเร็จ หากหน้าต่างกลับเปิดออกไปโดยที่มือของเธอยังติดอยู่กับกลอน เป็นผลให้เธอต้องห้อยโหนอยู่นอกอาคารอย่างไม่มีตั้งใจ

ด้านล่างคือสนามหญ้าซึ่งหากเธอร่วงลงไปคงเจ็บไม่น้อย เพราะชั้นสองของตัวบ้านสูงกว่าพื้นดินไม่น้อยกว่าสามเมตร

“ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยด้วย”

หญิงสาวตะโกนเรียกใครสักคนในบ้าน รู้สึกหวาดกลัว ปลายนิ้วเจ็บแปลบเพราะต้องแบกน้ำหนักตัวเองเอาไว้

เสียงฝีเท้าที่เดินเข้ามาทำให้สไบแพรวโล่งใจ เพราะอาจจะเป็นแม่หรือลาลีที่ได้ยินเสียงเธอ

ทว่าเสียงฝีเท้านั้นก็กลับหยุดอยู่กับที่ และดูเหมือนจะไม่มีอะไรเคลื่อนไหวอีก ซึ่งนั่นก็ทำให้หญิงสาวรู้สึกแปลกใจจนต้องหันไปมอง

ความกลัวครอบงำยิ่งกว่าเดิมเมื่อได้สบตากับผู้ที่ก้าวเข้ามาในห้อง ทำไมเธอถึงได้ช่วยช่วยซั่วยซัวยซัอยขนาดนี้ ทำไมคนที่เข้ามาต้องเป็นราชันย์ด้วย

“ว้า...ดูเหมือนเธอกำลังลำบากใช่ไหม” ราชันย์เอ่ยถามทั้งที่เขาก็เห็นอยู่ว่าเธออยู่ในสภาพเช่นไร

แม้จะจำได้ว่าตนเองเคยบอกว่าจะไม่ขอความช่วยเหลือจากเขา แต่ในยามนี้เป็นสถานการณ์ฉุกเฉินและอันตรายถึงชีวิต เธอจึงไม่กล้า

หยิ่งผยองไม่เข้าเรื่อง

“ช่วยฉันหน่อย” สไปแพร์กลืนใจร้องขอความช่วยเหลือ เพราะไม่รู้ว่ามีมือตัวเองนั้นจะทนยึดเหนี่ยวไว้ได้อีกนานแค่ไหน

“ให้ช่วยอะไรมิทราบ” คิ้วเข้มเล็กขึ้นเล็กน้อย ทำท่าทางเหมือนไม่รู้เรื่องรู้ราว

สไปแพร์เม้มริมฝีปากแน่น เขารู้อยู่เต็มอกแต่ยังทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“ช่วยเอาฉันขึ้นไปที”

“เธอเคยเก่งนี่นา บอกว่าเป็นตายยังไงก็จะไม่ขอความช่วยเหลือจากฉัน ทำไม่ไม่เก่งให้ตลอด”

“นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะ ถ้าคุณไม่อยากช่วยก็ไปตามใครในบ้านนี้มากก็ได้” หญิงสาวส่งสายตาแววอนให้เขาเลิกกลั่นแกล้งเธอเสียที

“ไม่ ฉันจะยืนดูเธอตกลงไปตาย”

สไปแพร์มองเขาด้วยความโกรธ เดือดดาลยิ่งกว่าครั้งไหนในชีวิตที่มากกว่านั้นคือความกลัว เธอคิดว่าเขาเย็นชาพอที่จะมองเธอตายเหมือนครานั้น เธอไปขอร้องคนไร้หัวใจอย่างเขาทำไมกัน ทั้งที่รู้ว่าเขาไม่มีทางช่วยเหลือ แต่ในบ้านหลังนี้ไม่ได้มีแต่เขา เมื่อยังมีลมหายใจ เธอก็จะไม่ยอมแพ้ จึงตะโกนเรียกคนอื่นต่อไป

“แม่ ช่วยแพร์ด้วย พี่ลาลี ช่วยแพร์ด้วย”

“หยุดตะโกนนะสไปแพร์ ไม่อย่างนั้นฉันจะเอาไม้ตีมือเธอให้ตกลงไปจริงๆ ด้วย” ราชนัยกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง พร้อมทั้งหยิบเอาไม้กวาดที่เธอเตรียมมาทำความสะอาดถือไว้ในมือ

คำขู่ของเขาทำให้ดวงตากลมเบิกกว้าง อีกครั้งแล้วที่ราชนัยกำลังจะกลั่นแกล้งเธอจนเกินกว่าเหตุ ซึ่งมันอาจจะลุกลามกลายเป็นการฆาตกรรม

“คุณต้องการอะไร ทำไม่ถึงได้รวีฉันไม่เลิก ถ้าเป็นเรื่องนั้นคุณควรจะรู้ว่าคุณทำตัวของตัวเอง”

“ที่ฉันทำในตอนนั้นไม่ใช่เพราะเรื่องนั้น แต่ฉันอยากสอนเธอให้รู้ว่า ไม่ควรอวดเก่ง คำพูดบางคำเมื่อพูดออกไปแล้วมันก็เอากลับคืนมาไม่ได้ เหมือนที่เธอบอกว่าจะไม่มีวันรับความช่วยเหลือจากฉันยังไง แล้วตอนนี้ เป็นไง เธอรู้เอาไว้นะว่า คำพูดก่อนที่เราจะพูดออกไปเราเป็นนายมัน แต่เมื่อพูดออกไปแล้วมันก็เป็นนายเรา ที่นี้รู้ซึ่งรึยัง”

สไปแพรอยากตะโกนบอกเขาว่าเธอรู้ซึ่งแล้ว แต่หากเขาปล่อยเธอ ให้ตกลงไปก็นับว่าไร้มนุษยธรรม แล้วคนพรรคนี้หรือที่เธอควรระวัง คำสั่งสอนจากเขา หญิงสาวสะบัดหน้าไปทางอื่นพร้อมหลับตาลง หากเมื่อไรที่มีมือเธอหมดแรง เมื่อนั้นเธอคงจะเจ็บที่สุดในชีวิต

อาการปวดข้อมือที่มากขึ้นเรื่อยๆ ผนวกกับความมกั้วของเธอ มือ จึงเริ่มลั่นจนกระทั่งรู้ว่าไม่อาจทนไหว สไปแพรหลับตาเกร็งตัวยาม เมื่อต้องปล่อยมือ เธอเก็บคองอเข้า เพื่อว่ามันจะทำให้เธอเจ็บตัวน้อย ที่สุด

หญิงสาวนับหนึ่งถึงสามในใจแล้วปล่อยมือ

ทว่าเธอกลับไม่ได้รับความเจ็บปวดอย่างที่กลัว ร่างของหญิงสาว ถูกกระชากจนมาปะทะของแข็งบางอย่างที่มันมีเสียงดัง ตึก..ตึก...ตึก...ตึก เป็นจังหวะสม่ำเสมอ

เมื่อลืมนึกก็พบว่าตัวเองตกอยู่ในอ้อมแขนของราชันย์ เขาเอื้อมมือ มาคว้าเอวของเธอไว้ก่อนที่เธอจะปล่อยมือออกจากขอบหน้าต่าง ความ ไกลลัดนั้นทำให้เธอได้กลิ่นอาฟเตอร์เชฟอ่อนๆ ลอยมา

สไปแพรกะพริบตาถี่ๆ สติลัมปชัญญะยังคงกลับมาไม่ครบร้อย เปอร์เซ็นต์ เขาช่วยเธอ...มันคือเรื่องจริงไม่ใช่ความฝัน และมีสิ่งที่ยืนยัน คือคำพูดระคายหูในประโยคถัดมา

“ดูเหมือนเธอจะลืมนะว่าคนที่เธอชอบอยู่ตอนนี้ไม่ใช่คุณเคน”

มือหนาผลักไหล่เธอออก แม้จะไม่แรงมากแต่ก็ทำให้ตัวเธอเขยิบ ห่างออกมา เลือดร้อนๆ วิ่งขึ้นบนใบหน้าเมื่อราชันย์ทำที่ท่าว่ารังเกียจเธอ

เหลือเกิน

ไม่รู้ทำไมการกระทำของเขาจึงทำให้เธออึ้งจนพูดไม่ออก แม้แต่คำ
ว่าขอบคุณที่เตรียมไว้ก็หายลงคอไปด้วย และทันทีที่ราชันย์ก้าวเดินออก
จากห้องไป แข็งขาของสไบแพรก็อ่อนไปหมด เธอทรุดลงอย่างสิ้น
เรี่ยวแรง ความหวาดกลัวกลับเข้ามาในหัวใจอีกครั้งเมื่อมองไปที่หน้าต่าง
บานนั้น

หากเขาไม่รีบเธอกลับมา บานนี้เธอคงบาดเจ็บไม่น้อย ภาพตัวเอง
จมกองเลือดอยู่ด้านล่างที่ผุดขึ้นมาในสมองทำให้น้ำตาทะลักออกมา แม้
จะได้รับการช่วยเหลือแต่เธอก็ถูกเขากลับแก้ง จึงทำให้ความหวาดกลัว
ในตัวของผู้ชายที่ชื่อว่าราชันย์เพิ่มขึ้นอีกเท่าทวี

ราชันย์ขบถมอเตอร์ไซค์ออกจากบ้านหลังจากช่วยเหลือสไบแพร
ให้พ้นจากอันตรายแล้ว อันที่จริงเขาไม่ได้มีเจตนาให้เธอตกลงไปแล้วได้
รับบาดเจ็บ แต่อยากสั่งสอนให้เธอได้รู้ว่าควรรับความช่วยเหลือเมื่อถึง
เวลาที่มีคนมาหยิบยื่นให้ การหยิ่งยโสและอวดดีทั้งที่ตกอยู่ในสภาพอัน
น่าสมเพช เป็นเรื่องที่ไร้สาระ

บทเรียนนี้เขาพบมาแล้วกับตัว ครั้งหนึ่งเมื่อเขาถูกเนรเทศออก
จากบ้าน ถูกตัดขาดทุกอย่าง แม้กระทั่งเงินที่จะใช้ประทังชีวิต ความ
จงองหวงอวดดีทำให้เขาไม่ติดต่อกับใคร และคิดจะประชดชีวิตด้วยการไป
ตายเอาดาบหน้า ซึ่งเขามารู้ทีหลังว่าเป็นการกระทำที่โง่มาก เขาเกือบจะ
หมดอนาคต ต้องนอนในคุกเพราะถูกหลอกให้เป็นสายส่งยา

ทว่าในความโชคร้ายยังมีความโชคดี โทนี่ นายตำรวจที่จับกุมเขา
เชื่อในสิ่งที่เขากล่าว และคำให้การอันเป็นประโยชน์ก็ส่งผลให้โทนี่
สามารถจับกุมนักค้ายาเสพติดคนอื่นได้

จากอาชญากรจึงกลายเป็นฮีโร่ แต่ก็แลกกันกับสวัสดิภาพ เขาถูก
ตามล่าจากพวกค้ายาที่เหลือ หลบหนีไปจนไม่มีที่ซุกหัวนอน ชีวิตใน

ช่วงนั้นเหมือนตกนรก เขาเฝ้าโทษโชนี่ที่ทำให้เขาต้องหนีหัวซุกหัวซุน เมื่อฝายนั้นเสนอความช่วยเหลือจึงปฏิเสธ

แล้ววันหนึ่งโชคก็ไม่เข้าข้าง เมื่อแก๊งค์ยาตามมาเก็บเขา คนแรกที่เขานึกถึงคือโชนี่ เขาชมซานไปหานายตำรวจผู้หนึ่ง ทั้งที่คืนนั้นหิมะตกหนัก แต่โชนี่กลับไม่เปิดประตูให้ จนกระทั่งกระสุนนัดแรกพุ่งมาทะลุต้นขา เขาไม่สามารถหนีไปไหนได้อีก และคิดว่าตัวเองกำลังจะถูกฆ่าตาย นายตำรวจคนนั้นถึงได้ออกมาช่วยเหลือ

เหตุการณ์นั้นเองทำให้เขาได้รู้ว่าชีวิตมีค่ามากแค่ไหน และการรับความช่วยเหลือครั้งนั้นก็เป็่็นสิ่งที่สำคัญ โชนี่สอนให้เขารู้จักการรับในเวลาที่เหมาะสม และสอนให้รู้จักการให้ในเวลาที่มีมากพอ

ครั้งนี้เขาก็คิดว่าสไปแพรคงจะได้รับบทเรียนแล้วเช่นกัน

อีกวันแล้วที่มีเรื่องของราชันย์มาให้ครุ่นคิด สไปแพรเดินไปยัง

ซึ่งช้าตัวโปรดหลังตึกเล็ก ซึ่งเป็นบริเวณที่สงบเงียบ เหมาะสำหรับการคิดอะไรคนเดียว แต่ดูเหมือนวันนี้จะมีใครบางคนใจตรงกับเธอ เพราะที่นั่งประจำของเธอมีร่างสูงของราชเมธนั่งอยู่

“คุณเคน” สไปแพรเรียกชื่อเจ้านายเบาๆ เป็นผลให้เขาหันมามหาเธอในทันที

ชายหนุ่มผู้ถูกเรียกขานยื่นชิ้นสังข์มึนเบาบางให้แล้วทักตอบ

“มาแล้วหรือ พี่รอแพรตั้งนาน”

คิ้วเรียวก่งขมวดเข้าหากันเมื่อได้ยืนเช่นนั้น อีกครั้งที่ราชเมธมหาหาเธอและพูดคุยกับเธอตามลำพังในเซตริ้วบ้าน ซึ่งนับเป็นที่ที่ไม่ค่อยปลอดภัยนัก

“เรื่องงานหรือเปล่าคะ ทำไมไม่ให้คนไปตามแพรล่ะคะ”

“ไม่ใช่หรอก เรื่องส่วนตัวนะ พี่อยากเจอแพร แค่นี้ก็เจอพี่ก็รู้สึกดีแล้ว”

น้ำเสียงของราชเมธไร้ความรื่นเริง สีหน้าของเขาบ่งบอกชัดเจนว่ามีเรื่องรบกวนจิตใจอยู่ ยิ่งทำให้สไบแพรวรู้สึกได้ถึงความผิดปกติ
หญิงสาวทรุดกายลงนั่งข้างเขา แต่กระนั้นเธอก็ยังเว้นระยะห่าง
พอควร

“มีอะไรหรือคะ”

ราชเมธหันหน้ามา ขยับปากคล้ายจะพูดอะไรแต่ก็หยุดไว้ ปล่อยให้
ให้เกิดความเงียบสงสามนาทีก่อนจะเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“ได้ข่าวว่านายคิงกลับมาแล้ว แต่ขออยู่ที่เล็กกับคุณป้าอย่างนั้น
หรือ”

“คะ เห็นว่าอย่างนั้น” สไบแพรวกล่าวเหมือนเป็นการรายงานธรรมดา
แต่ไม่รู้ทำไมใจเธอถึงไม่สงบเอาเสียเลยเมื่อต้องกล่าวถึงเรื่องนี้

“ก็ดีนะ จะได้พ้นจากคุณแม่ ชี้แจงฟังทั้งคู่ทะเลาะกัน เห็นใครๆ
บอกว่าคราวนี้นายคิงไม่เหมือนเดิม ร้ายกาจขึ้นเป็นกอง”

สไบแพรวไม่รู้หรือว่าราชเมธไปเอาข้อมูลเรื่องนี้มาจากไหน แต่เธอ
เลือกที่จะเงียบไม่ออกความเห็น ทั้งที่ใจเธอนั้นเห็นด้วยกับสิ่งที่ราชเมธ
กล่าว ราชันย์กลับมาคราวนี้พร้อมกับความร้ายกาจ ซึ่งเธอได้ประสบ
มาแล้วกับตนเอง

“แพรวเจอเขาหรือยัง”

“เจอแล้วค่ะ”

“มีปัญหาอะไรกันไหม ถ้ามีบอกพี่นะ พี่จะจัดการให้เอง”

สไบแพรวยิ้ม สำหรับเธอแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว ขอแค่ความห่วงใย
ใส่ใจและการปกป้องเล็กๆ น้อยๆ เธอไม่ต้องการอะไรอื่นมากกว่านี้

“ไม่มีหรือคะ ถ้ามีแพรวจะบอกคุณเคนคนแรก” เธอเลือกที่จะปัด
ด้วยไม่ยอมให้ความรู้สึกระของราชันย์มาสร้างความหนักใจให้ราชเมธ
เพราะเท่าที่ทำงานด้วยกัน ราชเมธเองก็มีภาระที่หนักอึ้งอยู่แล้ว

“ถ้าเจอเขาอีก บอกด้วยนะว่าคุณพ่ออยากพบ ตั้งแต่กลับมายังไม่

ไปพบท่านเลย”

“จริงหรือคะ ที่คุณคงยังไม่ยอมไปพบคุณราชย์”

“จริงสิ ไม่รู้จะรอดดีของห้องอะไรนักหนา แต่พี่ก็ดีใจนะที่เขายอมกลับมา แสดงว่าเขาอ่อนลงบ้างแล้ว”

“คะ ถ้าเจอแพรวจะช่วยบอกให้นะคะ” เธอรับคำสั่งสั้นๆ เหมือนตอนทำงาน แต่ใจกลับไม่ยอมรับคำสั่งนี้เลย เพราะเธอไม่อยากเจอหน้าเขาอีก

จากนั้นราชเมธก็เงยไปไม่กล่าวอะไรอีก จนกระทั่งเวลาผ่านไป ได้สักกระยะ ความอึดอัดเริ่มเข้าครอบคลุมนพื้นที่ในใจของเธอและเขา ราชเมธจึงเอ่ยถามคำถามที่เธอไม่ได้เตรียมใจจะมาได้ยิน

“แพรว ถ้าพี่เกิดถูกบังคับให้แต่งงานกับคนที่คุณแม่หามาให้ แพรวจะอย่างไร”

ดวงตาของสไบแพรวเบิกกว้าง ความรู้สึกคือตกใจมากกว่าอย่างอื่น และดูเหมือนราชเมธจะคอยจับสังเกตอยู่แล้ว

เธอมัวแต่พะวงสิ่งอื่นไม่พูดอะไร ราชเมธจึงยิ้มแล้วกล่าวกลบเกลื่อน

“พี่แค่สมมุติ ยังไม่มีอะไรหรอก แพรวทำหน้าที่พี่ก็รู้แล้วว่าแพรวคงไม่ยอม พี่ก็ไม่ยอมเหมือนกัน”

คำกล่าวที่ราชเมธพูดนั้นไม่จริงเลย สไบแพรวรู้ว่าตัวเองไม่มีสิทธิ์อะไรในตัวเขาแม้สักนิด หากเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้นมาจริงเธอจะอย่างไรได้ ด้วยความสงสัยในท่าทางของชายหนุ่ม ทำให้เธอตัดสินใจที่จะเอ่ยถามออกไป

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ไม่มีหรอก แค่อยากลองใจดูว่าแพรวหึงพี่บ้างไหม เห็นอย่างนี้ก็สบายใจแล้ว พี่ว่าเราแยกย้ายกันไปนอนดีกว่า ตึกแล้วน้ำค้างลงแรงเดี๋ยวจะไม่สบายเอา”

“คุณเคยไปก่อนเถอะคะ แพรวอยากนั่งตรงนี้อีกสักพัก”

“งั้นพี่ไปก่อนนะ เรื่องที่พี่พูดเมื่อกี้แพรอยากคิดมากนะ” ราชเมธกล่าวทิ้งท้ายก่อนที่จะลุกขึ้น หากทำที่สวดสไบแพรก็ยังไม่รู้สึกถึงความไม่ปกติ

เมื่อราชเมธจากไปแล้ว สไบแพรก็กลับมาคิดทบทวนเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างตนกับราชเมธอีกครั้ง พลันถ้อยคำของราชันย์ก็แว่วเข้ามา ซึ่งมันทำให้หญิงสาวซาไปทั้งแค้นเหมือนถูกตบ

ก็แค่อยากเตือนพวกที่อยากกินบนเรือนขี้นหลังคา คำว่าเมียน้อย เมียเก็บ เมียซุก มันก็สนุกแค่นั้นแต่ถึงเท่านั้นแหละ พอหลงจากเตียงก็ทุกข์ ฤๅนด เจ็บปวดด้วยนะจะบอกให้

ความจริงแม่ของราชันย์ก็ถือได้ว่าเป็นเมียน้อยของราชย์ แล้วทำไมเขาต้องมาแสดงอาการดูถูกคนที่ เป็นเมียน้อยเหมือนไม่ให้เกียรติแม้ตัวเอง แต่นั่นแหละคือราชันย์ หยาบคาย อันธพาล จนเธอไม่ควรคิดถึง และเธอจะไม่ยอมเป็นเมียน้อย เมียเก็บ หรือเมียซุกใครทั้งสิ้น

แม้การรักกับราชเมธจะไม่มีวันเป็นจริงได้ เธอก็ไม่ได้ทุกข์ระทมอะไร ไม่ได้หวังสูงที่จะปีนป่ายขึ้นไปในที่ที่ไม่ใช่ของตัวเอง หญิงสาวตัดสินใจว่าจะอยู่ในที่ของเธอ ซึ่งหากทำให้ใครลำบากใจเธอก็ยินดีที่จะย้ายออกจากบ้านหลังนี้ เพียงแค่ขอให้พร้อมเท่านั้น

สำหรับงานที่เพิ่งได้รับมอบหมายสดๆ ร้อนๆ เธอคิดว่าเขียนใส่กระดาษแล้วแปะไว้หน้าห้องของราชันย์ ส่วนเขาจะไปพบราชย์หรือไม่ นั่นก็เป็นเรื่องของเขา

5

ราชันย์เห็นแผ่นกระดาษเสียอยู่ที่ประตูในตอนเช้า เขาจึงดึง
ออกมาอ่าน ในนั้นมีข้อความเขียนไว้ว่าราชันย์ต้องการพบเขา ซึ่งชายหนุ่ม
ก็รอจังหวะนี้มานานหลายวันแล้ว

ทิวทำให้เขาไม่เดินเข้าไปยังตึกใหญ่ อยากรู้เหมือนกันว่าพ่อจะทน
คิดถึงเขาได้นานแค่ไหน

หนึ่งสัปดาห์กว่าๆ นับว่าเป็นเวลาที่พอเหมาะ ดูเหมือนวันนี้เขาคง
ต้องไปหาท่าน ไม่อย่างนั้นอาจจะถูกตราหน้าว่าเป็นลูกเนรคุณ

ราชันย์หมุนตัวกลับไปที่โรงรถ หลังจากเพิ่งเอารถมอเตอร์ไซด์
คันโปรดไปจอดได้ไม่ถึงสิบนาที ชายหนุ่มสตาร์ทมันแล้วบิดเร่งเครื่อง
ออกไปสู่จุดหมายปลายทางที่เขาต้องการ

จุดหมายของราชันย์ในวันนี้คือห้างใหญ่ใจกลางกรุงชื่อว่าตราคอน
แกรนด์ กิจการของครอบครัวที่ทำกำไรอย่างเป็นกอบเป็นกำทำให้พ่อ
ของเขาก้าวขึ้นเป็นมหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ของเมืองไทย และทำให้
นามสกุลรัตนเวดินทร์เป็นที่รู้จักไปทั่วในวงสังคม...สังคมจอมปลอมที่หัน
หน้าเข้าหากันเพราะผลประโยชน์

เพียงแค่ครึ่งชั่วโมงเขาก็มาถึงปลายทาง นี่เป็นครั้งแรกในรอบ
สิบปีที่เขาเหยียบย่างมาที่นี่ ก่อนหน้านั้นเขาเคยได้ยินเสียงร่ำลือถึงความ
ใหญ่โตและทันสมัยที่ทำให้ตราคอนแกรนด์ ก้าวเป็นอันดับหนึ่งของ

ประเทศ และวันนี้เขาได้มาเห็นกับตาแล้วว่าคำกล่าวอ้างนั้นไม่ได้เกินจริงเลย

ห้างสรรพสินค้าขยายใหญ่โตขึ้นชนิดผิดหูผิดตา พื้นที่ที่เคยว่างเปล่ามีอาคารกระจกขนาดใหญ่ผุดมาแทนที่ ด้านหน้ามีถนนเส้นใหม่ตัดผ่าน รถราวิ่งเข้าออกไม่ขาดสาย ผู้คนมากมายกำลังจับจ่ายอยู่ในร้านค้าย่อยภายใน

ราชันย์ยิ้ม ราชเมธต้องเหนื่อยแค่ไหนกันที่จะต้องดูแลที่นี่ เขารู้ว่าพี่ชายไม่ได้รับงานบริหาร หากแต่รับงานดนตรีและศิลปะมากกว่า แต่เพราะหทัยต้องการให้ราชเมธยึดครองสมบัติของตระกูลแต่เพียงผู้เดียว จึงได้ส่งเขาไปเรียนวิชาบริหาร ผิดกับราชันย์ที่ไม่มีใครมากำหนดกะเกณฑ์ จึงได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี และทำทุกอย่างตามที่ยากทำ หากเทียบกันแล้ว เชื่อได้ว่าเขามีความสุขมากกว่าราชเมธหลายเท่าหนัก

เป็นกรรมของราชเมธ...ที่มีแม่อย่างหทัย

เมื่อหาที่จอดรถได้เรียบร้อยแล้วราชันย์ก็เดินไปหาเคาน์เตอร์

ประชาสัมพันธ์ เพราะเขาไม่รู้ว่าจะพบพ่อตัวเองได้อย่างไรในเวลางาน เช่นนี้ หญิงสาวทำหน้าที่ต้อนรับมองชายหนุ่มตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยสายตาเหยียดหยาม ราวกับว่าที่ตรงนี้ไม่เหมาะสำหรับเขา

“มาส่งเอกสารเหรอ ส่งให้ใครล่ะ” หญิงสาวคนสวยถามด้วยน้ำเสียงที่ห้วนสนิท

คำถามนั้นทำให้ราชันย์ก้มมองตัวเอง เขาสวมเสื้อยืดกางเกงยีนส์สวมแจ็กเก็ตหนังสีดำทับเสื้ออีกชั้น ในมือถือหมวกกันน็อกเอาไว้ จึงทำให้ผู้เป็นลูกชายของประธานบริษัทกลายเป็นคนส่งเอกสารในทันที

ราชันย์ไม่คิดจะไขความเข้าใจผิดนั้น ในเมื่อหญิงสาวคนนั้นไม่ได้มีความหมายอะไรต่อชีวิตเขาเลย อีกทั้งเขาเองก็ผ่านอะไรมามากจนไม่นึกขุ่นเคืองเรื่องการมองคนแต่ภายนอกเพียงแค่นี้

“ห้องประธานกรรมการบริหาร คุณราชย์ รัตนเวคินทร์”

“ลิปต์ช่วยมือขึ้นแก้”

เมื่อได้รับคำตอบเช่นนั้น เขาก็เดินไปตามทางที่ได้รับการบอกกล่าวทันที และเมื่อลิปต์เปิดออกก็พบว่าในลิปต์นั้นมีพนักงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับงานออฟฟิศอยู่สองคนยืนรวมกับหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่เขาารู้สึกคุ้นหน้าอย่างประหลาด แต่ราชันย์ก็ไม่ได้ให้ความสนใจอะไรเป็นพิเศษ จนเมื่อได้ยินบทสนทนาเกี่ยวกับคนใกล้ตัวในระยะเฉาชน

“นี่ เธอว่าแม่สไปแพร์กับคุณเคนมีอะไรกันรีเปล่า” พนักงานคนหนึ่งของห้างถามเพื่อนที่ขึ้นลิปต์มาด้วยกัน แม่เสียงจะไม่ดังมาก แต่ก็ได้ยินอย่างชัดเจน เพราะห้องโดยสารไม่ได้กว้างนัก

“ฉันว่ามีนะ เห็นนั่งรถมาด้วยกันทุกวัน สงสัยจะมีการไ้ใช้งานนอกด้วยละมั้ง อย่างพวกงานบนเตียง...”

พนักงานสาวอีกคนที่ยืนอยู่ด้วยกันตอบคำถามที่เพื่อนส่งมาในทันที ตบท้ายด้วยการหัวเราะชอบใจ ทั้งที่คำพูดของตัวเองนั้นทำให้ผู้อื่นเสียหาย

“ฉันก็ว่างั้น เพราะถ้าเป็นฉันนะ หล่อ รวย แถมดูดีขนาดนั้น ไม่ปล่อยให้หลุดมือแน่”

“แต่ฉันว่าคงเป็นอะไรได้ไม่มากไปกว่าเมียน้อยหรือนางบำเรอหรอก เดี่ยวคุณเคนเบื่อก็คงทิ้ง คุณหทัยเองเธอก็ร้ายจะตาย ไม่มีทางหรอกที่จะยอมมีลูกสะใภ้จันทน์”

“โอ๊ย ร้ายจริงๆ คนนั้น เมียน้อยคุณราชย์ก็คนเธอปราบชะกระเด็นหมด ดูสิ ขนาดลูกชายคนเล็กของคุณราชย์ยังต้องไปอยู่เมืองนอกเลย”

“ฉันก็เคยได้ยินมาเหมือนกัน แต่ว่าเรามาพนันกันมี้ว่าแม่แพร์จะอยู่ในตำแหน่งเลขาฯ ของคุณเคนได้อีกกี่วัน”

คนที่ทำพนันยิ้มเจ้าเล่ห์ ทำให้เพื่อนอีกคนยิ้มตามแล้วถามต่อในทันที

“เอ๊ะ...พจน์อย่างนี้แสดงว่ามีอะไรดีๆ แหง”

“มีสิ” คนกล่าวเปิดประเด็นยิ้มอย่างมีเลศนัย ท่าทางภาคภูมิใจกับข่าวที่ไม่ใช่เรื่องของตัวเอง

“เล่ามาสิ ฉันอยากรู้จนตัวสั่นไปหมดแล้ว”

“ฉันได้ข่าวแว่วมาว่าคุณเคนกำลังจะหมั้นกับลูกนายธนาคาร”

“จริงหรือ”

“ได้ข่าวว่าซัวร์เปดลิปเปอร์เซ็นต์”

“โอ๊ย ฉันต้องอกแตกตายแน่ ฉันอุตส่าห์เฝ้ามองคุณเคนอยู่ หวังว่าเขาจะหันมามองฉันบ้างถ้าเมื่อแม่สไปแพรแล้ว แต่ก็อย่างว่าแหละนะ คนรวยก็ต้องคู่กับคนรวย อย่างเราก็อกหักกันต่อไป แต่จะว่าไปก็น่าสงสารแม่นางฟ้าตกสวรรค์อย่างสไปแพรนะ จะเจ็บแค่นี้กันละนี่”

“แน่ใจนะว่าสงสาร เก็บอาการหน่อยสิ รินเริงชะไม่มี”

“สงสารสิ” พนักงานสาวหันมาค้อนเพื่อนในทันควัน แล้วถามต่อด้วยสีหน้าแสดงถึงความสงสัย “เธอว่าแม่สไปแพรจะรู้เรื่องรึยัง”

“ไม่รู้สิ อยากรู้ก็ไปถามเอาเอง แต่ถ้าโดนตบฉันไม่ช่วยนะ ไปๆ ออกไปได้แล้วถึงแล้ว”

พนักงานทั้งสองก้าวออกจากลิฟต์ทันทีที่ประตูเปิด ถึงแม้ประตูลิฟต์จะปิดลงแล้ว แต่เสียงการพูดถึงเรื่องนี่ยังดังแว่วก้องมา

ราชันย์ไม่แปลกใจเท่าไรนักที่ได้ยินเรื่องระหว่างสไปแพรกับราชเมธ เพราะเรื่องอย่างนี้ไม่สามารถปิดกันได้มิดชิด แต่แปลกใจเรื่องการหมั้นหมายของราชเมธกับลูกสาวนายธนาคารมากกว่า เขาพลาดข่าวเรื่องนี้ไปได้ยังไงกัน

แล้วลิฟต์ก็เคลื่อนมาถึงชั้นเก้า หญิงสาวในชุดสีเสดก้าวออกจากลิฟต์ในชั้นนี้เช่นกัน นั่นก็ทำให้เขาเอะใจขึ้นมากับหน้าตาและรูปร่างของผู้หญิงคนนี้ เมื่อลองนึกย้อนไปเขาก็ต้องพอนลมหายใจออกมาแรงๆ เมื่อนึกออกว่าผู้หญิงที่ก้าวออกไปก่อนหน้านี้คือใคร

ดูเหมือนสไปแพรจะตกที่นั่งลำบากเสียแล้ว หากผู้หญิงที่กำลังจะหมั้นกับราชเมธคือ เรณุกา กิจกสิน ทายาทสาวของสถาบันการเงินสินกิจ หรือผู้หญิงคนเดียวกับที่เพิ่งก้าวออกจากลิฟต์ไปเมื่อครู่นี้

ใบหน้าที่ตบแต่งมาอย่างประณีตบรรจงของคนี่ตนหมายตาว่า จะให้มาเป็นศรีสะเก้าเรียบนิ่งกว่าทุกวัน เป็นลักษณะที่หทัยไม่ค่อยคุ้นเคยนัก แม้เรณูกาจะยิ้มไม่เก่ง แต่เธอก็ไม่เคยทำท่าเฉยชาอย่างนี้ สุดท้ายเพื่อขจัดความสงสัย หทัยจึงเป็นคนเอ่ยปากถามอย่างเอาใจว่ามีอะไรที่ทำให้หญิงสาวขุ่นเคือง

“หนูเรน เป็นอะไรไปลูก ทำไมทำหน้าแบบนั้น หรือมีใครทำให้หนูเรนไม่พอใจบอกป้ามา ป้าจะจัดการให้” หทัยเอ่ยเสียงหวานอย่างไม่ค่อยพูดกับใครนัก

“รวมถึงคุณเคนด้วยหรือเปล่าคะ” เรณูกาหยิ่งเชิง ซึ่งเธอก็อยากรู้เหมือนกันว่าหทัยจะจัดการเรื่องที่ได้ยินมาอย่างไร

“แน่นอนจ้ะ ที่หน้าบึ้งนี่เพราะตาเคนใช้ใหม่ เดี่ยวป้าจะเรียกมาจัดการ ว่าแต่ตาเคนทำอะไรหนูเข้า”

“เรนได้ข่าวว่าคุณเคนมีเมียชุกอยู่”

คำตอบนั้นสร้างความตกใจให้หทัยจนต้องเอามือทาบอกตัวเอง และเมื่อตั้งสติได้จึงถามหาต้นเหตุแล้วรีบแก้ตัวให้บุตรชายในคราวเดียวกัน

“หนูเรนได้ข่าวมาจากไหน ไม่จริงหรอก หนูก็รู้ว่าตาเคนจะเป็นคนดี ไม่มีวันทำอะไรผิดศีลธรรมอย่างนั้นแน่”

“แต่ที่เรนได้ยินมาคือคุณเคนมีเมียอยู่แล้ว เรนไม่อยากเป็นมีมื่อที่สามนะคะคุณป้า ไม่อยากถูกนินทาว่าไปแย่งของของใคร โดยเฉพาะเรื่องแย่งผู้ชาย เรนมีศักดิ์ศรีมากพอค่ะ”

“โธ่ๆ...หนูเรน ข่าวไม่มีมูล ไม่มีหรือเมียเมอที่ไหน ป้าอยู่กับ

ตาเคนทุกวัน ตาเคนไม่เคยออกไปค้างอ้างแรมที่อื่นนอกจากบ้านตัวเอง
เลย แล้วอย่างนี้จะมีเมียชุกไว้ได้ยังไงกัน” หทัยยืนยันแข็งขัน

เมื่อได้รับการยืนยันเช่นนั้น เสียงของเรณุกาก็อ่อนลง ทว่ายังคง
เคลือบแคลง

“เชื่อได้หรือคะ ยังไงคุณเคนก็เป็นผู้ชาย”

“ป้ารับประกันได้เลยว่าไม่มี”

“แล้วแม่แพรวอะไรนี่เป็นใครกันล่ะคะ”

“อ๊วย หนูไปได้ยินชื่อนี้มาจากไหน” คราวนี้น้ำเสียงของหทัยตกใจ
แต่ไม่จริงจังก

“ก็เขาเม้าท์กันทั้งบริษัท เมื่อกี้เรณูได้ยินตอนขึ้นลิฟต์มา ขนาด
พนักงานกระจอกๆ ยังพูดถึงกัน มันคงไม่ใช่เรื่องไม่มีมูลมั้งคะ จริงๆ
แล้วเรณูก็ได้คิดอะไรมากหรอกนะคะคุณป้า แต่คุณป้ารู้ใช้ไหมว่าคุณพ่อ
ของเรณูเป็นใคร หากว่าที่เจ้าบ่าวของลูกสาวตัวเองมีเรื่องจาวก่อนแต่งงานมัน
คงดูไม่ดีเอามากๆ เรณูก็เลยอยากเคลียร์คะ จะได้สบายใจทั้งสองฝ่าย”

เรณูกากล่าวด้วยน้ำเสียงค่อนข้างจริงจัง คนอย่างเธอหน้าตาสำคัญ
กว่าเรื่องอะไรทั้งหมด เธอไม่ได้หวังหรือว่าเจ้าบ่าวของเธอจะต้องบริสุทธิ์
ผุดผ่อง เพียงแต่หากมีเมียหรือชุกเมียเอาไว้ก่อนที่จะแต่งงานกับเธอ เขา
ก็ควรจะทำให้เรื่องมันจบก่อน

“แพรวนะเป็นเลขาฯ ของเคน เป็นเด็กในบ้านที่คุณพี่เรไร พี่สาว
ของคุณราชย์เลี้ยงไว้ แม่เป็นแค่แม่บ้าน เชื่อบ้าเถอะนะตาเคนคงไม่ตาต่ำ
ไปคว่ำแม่นั้นมาเป็นเมียหรอก”

“ลูกแม่บ้าน? เด็กในบ้านอย่างนั้นหรือคะ” คิ้วของเรณูกาขมวด
เข้าหากันในทันที

“ใช่จ๊ะ เห็นมัยไม่มีอะไรน่าห่วง”

“นั่นแหละคะน่าห่วงกว่าอะไรทั้งหมด ว่าได้หรือคะ ของเกิ้ลมือ”
เรณูกาเบ้าปาก ไม่ค่อยเชื่อถือในความซื่อสัตย์ของผู้ชาย

“เชื่อเถอะจ้ะ ไม่มีอะไรหรอก เอาอย่างนี้ใหม่ ว่างๆ หนูไปทานข้าวที่บ้านป้า จะได้ไปเห็นว่าอะไรเป็นอะไร”

“ก็ดีค่ะ จังเป็นอาทิตย์หน้าคะ อาทิตย์นี้เรณิตัดธุระทั้งอาทิตย์เลย”

“ได้จ้ะ แล้วแต่หนูเรนสะดวกเลยลูก” หทัยยิ้มแยมเมื่อทุกอย่างจบลงอย่างง่ายดาย แต่ก็นึกขึ้นได้ว่านักธุรกิจงานยุ่งอย่างเรณูอาจไม่ได้มาหาตนด้วยเรื่องเท่านี้

“แล้ววันนี้หนูมาคงไม่ใช่เพราะเรื่องนี้ใช่ไหม”

“อ้อค่ะ...เรณูเอาใบประνομมหนีมาให้คุณป้าเซ็นคะ ยังค้างกันอยู่ห้าสิบสองล้านคะ” เรณูกาหยิบเอกสารออกจากกระเป๋าแล้วยื่นให้อีกฝ่าย

หทัยโบหน้าเจื่อนลง รับเอกสารนั้นมาอ่านแล้วหันกลับไปมองคนที่ยื่นมาให้

“ป้าขอเวลาอีกหน่อยได้ไหม ตอนนีंप้าห่มุ่นไม่ทัน”

“ได้อยู่แล้วค่ะ เพราะมีคุณเคนเป็นตัวประกัน”

เรณูกากล่าวด้วยรอยยิ้มในมาตของนักธุรกิจ ที่ยิ้มแต่ปาก ส่วนตานั้นไม่ได้ยิ้มด้วย เพราะในสลักไม้ได้รักใคร่ใยดีในตัวราชเมธันกเพียงแต่เธอต้องการที่จะแต่งงานกับเขาเพราะเห็นว่าเป็นคนที่เหมาะสมที่สุด ระดับทายาทห้างใหญ่แต่งงานกับทายาทธนาคารใหญ่ก็น่าจะมีน้ำหนักพอให้หุ้นที่มีอยู่ราคาพุ่งสูงขึ้น จากการคำนวณคร่าวๆ มูลค่าในการแต่งงานครั้งนี้ น่าจะเกือบพันล้าน เพราะเป็นการรวมกันของบริษัทยักษ์ใหญ่สองบริษัท

ดังนั้นหน้แค่ห้าสิบล้านนับว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ส่วนการเป็นหนี้ของหทัย เธอได้ตรวจสอบแล้วพบว่าเป็นหนี้ส่วนบุคคล ไม่ใช่หนี้บริษัทแต่อย่างใด ดังนั้นตราคอน กรู๊ป จึงยังมั่นคงปลอดภัยอยู่

“ป้าขอบใจนะจ้ะ”

หทัยยิ้มกว้าง รู้สึกโล่งอกกับคำตอบของหญิงสาว ก่อนหน้านี้เธอแอบยกยอกเอาเงินที่สามีมอบหมายให้ไปทำสัญญาซื้อขายกับบริษัทที่ผลิตสินค้าเข้ามาจำหน่ายในห้างนำไปเล่นการพนันที่มาเก๊า ฮองกง และลาสเวกัส แต่ดูเหมือนจะเป็นช่วงดวงตก เงินสามสิบล้านจึงหายวับไปกับตา เมื่อต้องการทุนคืนจึงควักเงินตัวเองออกมาอีก แต่สุดท้ายก็กลับกลายเป็นหนี้

ซึ่งในเวลานั้นเธอได้พบกับบรรณาธิการของเรณุกาพอตี จึงเข้าไปขอความช่วยเหลือและหยิบยืมเงินก้อนใหญ่ออกมาเพื่อไปจ่ายหนี้บริษัทผลิตสินค้า และจ่ายหนี้พนันเพื่อให้เรื่องไม่แดง

ครั้งนั้นเธอได้พบเรณุกา หญิงสาวหัวนอก มั่นใจในตัวเองสูง จนบางครั้งเหมือนคนที่ขาดล้มมาคารวะ แต่เมื่อมองถึงคุณสมบัติด้านอื่นก็ทำให้หทัยคิดว่าผู้หญิงคนนี้แหละที่เหมาะสมจะเป็นคู่ครองของลูกชาย เรณุกาจะเป็นผู้ที่สร้างความมั่นคงให้ราชเมธอย่างที่ไม่มียุทธ์หญิงคนไหนทำได้

สำหรับเรื่องสไบแพร เธอก็เคยได้ยินมาบ้าง แต่ก็ไม่คิดว่าจะเก็บมาใส่ใจ เพราะไม่คิดว่าลูกชายจะตาตำขนาดเอาลูกคนไข้มาเป็นเมีย แต่เพื่อเป็นการตัดปัญหา บางทีเธออาจจำเป็นต้องแยกสองคนนั้นออกจากกันเพื่อให้เรณุกาพอใจ

“เรนมีธุระต่อ ขอตัวกลับไปก่อนนะคะคุณป้า ส่วนเอกสารนี้ให้คุณป้าเก็บไว้ คุณป้าจะจ่ายเมื่อไหร่ก็ได้คะภายในสองปี เพราะตอนนี้เรนเป็นเจ้าหนี้คุณป้าแทนคุณพ่อ”

“ขอบใจหนูเรนมากนะที่ช่วยป้า”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” เรณุกายิ้มหวานรับ ทั้งที่ความจริงเธอไม่ได้ช่วยอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย เธอเคยได้ยินมาบ้างเหมือนกันว่าหทัยร้ายไม่เบา ซึ่งหากเธอจะต้องเข้ามาอยู่ในฐานะของสะใภ้ ก็ควรจะมีการะบอกร้องกันตัวบ้าง มิเช่นนั้นอาจจะถูกข่มเหงเอาได้

ทันทีที่เรณูกาเดินจากไป หทัยก็เรียกสไบแพรมาพบ ข่าวลืออันหนาหูนี้เมื่อรู้ถึงว่าที่ลูกสะใภ้ทำให้เธอหนึ่งเฉยอยู่ไม่ได้ แต่สำหรับในตอนนี้จะจัดการอะไรลงไปนั้นยังไม่ควร เพราะอาจจะเป็นการแหวกกฎ้าให้สูงตื้น จึงคิดว่าควรจะเรียกมาปรามเอาไว้ก่อนน่าจะดีกว่า

สไบแพรมาพบได้เร็วทันใจ วันนี้หทัยเพิ่งสังเกตว่าเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่เคยวิ่งเล่นในบ้าน บัดนี้เติบโตเป็นสาวสะพรั่ง อีกทั้งหน้าตายังสะสวย มีหน้าเล่าถึงได้ลือกันจนทำให้ราชเมธเสียวหาย

เมื่อหญิงสาวมายืนตรงหน้า หทัยก็ยิงคำถามที่อยู่ในใจออกไปทันที
“สไบแพร เธอมีแฟนรึยัง”

สไบแพรเงยหน้าขึ้นมา สายตาบ่งชี้ว่าตกใจ เนื่องจากเธอไม่คิดมาก่อนว่าหทัยจะเรียกเธอมาถามเรื่องนี้ หญิงสาวจึงตอบไปตามความจริง
“ยังคะ”

“ทำไมถึงยังไม่มี”

“เอ่อ...คือ” สไบแพรอีกอึก ไม่รู้จะตอบอย่างไร สุดท้ายจึงทำได้เพียงแต่ก้มหน้านิ่ง

“หวังว่าเธอคงไม่ได้คิดจะงาบลูกชายของฉันอยู่หรอกนะ”

คำพูดที่แสนตรงส่งผลทำให้สไบแพรตกใจ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองแม่ของราชเมธ และก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังจับจ้องเธอด้วยสายตาคาดคั่นเช่นกัน

“...เปล่าละคะ” สไบแพรรีบปฏิเสธทันที และเริ่มหวาดหวั่น เธอไม่รู้ว่าหทัยไปรู้เรื่องอะไรมา แต่สำหรับการที่เธอรักราชเมธนั้น เธอไม่ได้หวังจะครอบครองเขาแต่อย่างใด

“อย่างนั้นก็ดี ต่อไปนี้ห้ามเธอไปไหนมาไหนกับตาเคน แม้ว่าจะมาจากบ้าน ก็ห้ามนั่งรถคันเดียวกันมา”

เป็นครั้งแรกที่ถูกสั่งห้ามอย่างเป็นทางการพร้อมทั้งราชเมธนั้นเธอก็ถูกตัดไม่พอใจเท่านั้น ซึ่งการนั่งรถมาทำงานพร้อมกับราชเมธนั้นเธอก็ถูกตัด

ค่าครองชีพจำนวนหลายพันบาทออกไป ด้วยเหตุผลว่าเธอไม่ต้องจ่ายค่าบ้าน ค่าอาหาร และค่ารถ เพราะกินฟรีอยู่ฟรีในบ้านของเราอยู่แล้ว

“ค่ะ” สไบแพร์รับสั่งโดยง่าย ซึ่งเธอรู้สึกสะตอกใจกว่า เพราะระยะหลังๆ มานี้ พนักงานในห้างต่างก็มองเธอแปลกๆ เมื่อเห็นเธอเดินเคียงราชเมธเข้ามาในบริษัท

“แล้วไอ้คิงล่ะ มันเข้ามานอนที่บ้านบ้างรีเปล่า” หทัยเปลี่ยนเรื่องในทันใด เมื่อสไบแพร์ตอบรับในคำสั่งตน

“เอ่อ เท่าที่เห็นมานอนแค่คืนเดียวค่ะ”

“มันไปไหนรู้มั๊ย”

“ไม่ทราบค่ะ” สไบแพร์ตอบไปตามความจริง

“อะไรกัน อยู่บ้านเดียวกับมัน ไปสืบมาว่ามันไปนอนที่ไหน ไปมั่วยารีเปล่า แล้วมารายงานฉัน”

“แต่ว่าแพร์...”

สไบแพร์อยากปฏิเสธ สิ่งที่หทัยให้เธอทำมันนอกเหนือจากงาน อีกทั้งเธอไม่รู้ว่าจะทำเรื่องที่หทัยสั่งให้ทำสำเร็จได้อย่างไร เมื่อราชันย์เกลียดเธอเสียขนาดนั้น

“ถ้าเธอทำไม่ได้ก็เตรียมตัวลาออก งานง่ายๆ แค่นี้ ถือว่าตอบแทนบุญคุณฉัน บุญคุณคุณราชย์ที่ให้ข้าวให้น้ำมาจนโตขนาดนี้”

สไบแพร์ไม่เข้าใจเลยว่างานที่หทัยสั่งนั้นเป็นการตอบแทนบุญคุณอย่างไร อีกทั้งหทัยเองก็ไม่มีบุญคุณอะไรให้เธอต้องตอบแทน แต่กระนั้นเวลานี้เธออยู่ในฐานะของลูกจ้าง จึงจำใจต้องรับคำ

“ค่ะ แพร์จะลองพยายามดู”

“ฉันให้เวลาสามวัน หวังว่าจะได้ความคืบหน้าจากเธอนะ เอาละวันนี้ไม่มีอะไรแล้ว ไปทำงานได้”

“ค่ะ”

“แล้วขอเตือนนะว่าอย่าให้ฉันได้ยินเรื่องเธอกับตาเคนอีก ไม่

อย่างนั้นฉันจะเอาเธอออกเหมือนกัน ไม่เชื่อก็คอยดู”

สไบแพรถอยออกจากห้องไปด้วยปัญหาที่หนักอึ้งในหัวใจ เรื่องระหว่างเธอกับราชเมธนั้นจะห้ามคนไม่ให้พูดคงยาก หากหทัยจะไล่เธอออกด้วยเรื่องนี้นับว่าไม่มีความเป็นธรรมเอาเสียเลย ส่วนเรื่องราชันย์เธอก็ไม่อยากทำงานนี้ให้เลยเช่นกัน ไม่อยากยุ่งกับคนนิสัยไม่ดีอย่างเขา แต่เมื่อหทัยสั่งเช่นนี้เธอจะเลี้ยงได้อย่างไร อีกทั้งหทัยให้เวลาเธอเพียงสามวันเท่านั้น ช่างเป็นเรื่องที่ไร้ทางออกจนน่าหวาดหวั่น

ร่างสูงของชายหนุ่มวัยเบญจเพสหนึ่งไขว่ห้างกึ่งตัวอย่างสบาย

อารมณ์ ไรซึ่งอาการสำรวม สายตาเขาจับจ้องไปยังบุรุษหลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ ที่บัดนี้แม้ลักษณะทางกายภาพจะเปลี่ยนไปจากสิบกว่าปีก่อนมาก คือมีร่องรอยของกาลเวลาบนหน้าผากและหางตาเพิ่มมากขึ้น แต่ลักษณะแห่งการเป็นผู้นำและความเด็ดขาดของ ราชย์ รัตนเวคินทร์ ก็ยังมีอยู่เช่นเดิม

สายตาคมกริบสองคู่ที่ถอดกันมาจับจ้องกันราวกับหยิ่งเชิง ในที่สุดคนเป็นพ่อก็ยอมอ่อนข้อให้ด้วยการกล่าวขึ้นมาก่อน

“กลับมาแล้วทำไมไม่ยอมกลับเข้าบ้าน”

“ก็กลับแล้วนี่ครับ” ผู้เป็นลูกตอบด้วยน้ำเสียงผ่อนคลาย ไม่ได้หัวนเกรงหรือรู้สึกว่าการตนเองทำผิดแต่อย่างใด

“ฉันหมายถึงตั้งแต่วันที่ให้แพรไปรับ” ราชย์กล่าวเสียงเข้มขึ้น เมื่อผู้เป็นลูกไม่ยอมลดราวาศอกให้เลยแม้แต่น้อย

“ผมมีธุระต้องทำ”

“ธุระอะไรสำคัญนักหนา”

“เรื่องส่วนตัวครับ คิดว่าเป็นเรื่องที่พ่อคงไม่อยากรู้”

ราชย์ถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยอ่อน มองหน้าลูกชายคนเล็กด้วยความอ่อนใจ หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงลุกขึ้นมาแล้วจัดการทำโทษที่

ราชันย์ยกย่อนและแสดงท่าทางไม่เคารพ แถมยังตอบคำถามกำกวมวกไปวนมาเพื่อยั่วประสาท แต่เมื่อเวลาผ่านไปเขาก็คิดว่าราชันย์นั้นถูกทำโทษมามากพอแล้ว จึงไม่ควรเอาเรื่องในอดีตมาสร้างความบาดหมางอีก

“ฉันใช้เวลาแก้จัดการเรื่องส่วนตัวให้เสร็จภายในสามวัน แล้วฉันจะให้แกมาทำงาน”

ราชันย์ตาโตคล้ายประหลาดใจ แต่ผู้เป็นพ่อรู้ว่านี่เป็นการเสแสร้งแกล้งทำ

“วู้...พ่อชวนผมมาทำงานหรือครับ อย่างผมนี้ควรจะรับตำแหน่งอะไรดีครับ พนักงานส่งเอกสาร เซลล์แมน หรือพนักงานในออฟฟิศดี”

ราชันย์ประชด ยังคงนึกถึงพนักงานประชาสัมพันธ์สาวคนนั้นที่มองตนด้วยสายตาดูแคลน ชายหนุ่มคิดว่าพ่อของเขาก็คงเหมือนกัน งานที่มอบหมายให้คงไม่สลักสำคัญอะไรนัก อาจจะเป็นงานนั่งโต๊ะประจำแผนกไหนสักแผนกหนึ่ง

“นั่นมันง่ายไป ฉันไม่ให้แก่ทำงานสบายอย่างนั้นหรอก ฉันจะให้แก่ทำงานตามสายที่เรียนมา”

“งานอะไรครับ หรือพ่อจะเปิดอู่ซ่อมรถให้ผม ดีเลย กำลังคันไม้คันมืออยู่พอดี”

“งานอยู่นั้นแกเอาไปทำที่ชลบุรีบ้านแม่แกเถอะ ส่วนงานที่นี่คือแกจะต้องรับผิดชอบธาราแกรนด์ ห้องที่กำลังจะเปิดใหม่ แกต้องบริหารมันไปให้รอด”

สีหน้าราชันย์เปลี่ยนไปทันที คราวนี้เขาตาโตด้วยความประหลาดใจอย่างแท้จริง ชายหนุ่มมองพ่ออย่างไม่แน่ใจนัก ไม่อยากเชื่อว่าพ่อจะให้ตนทำงานใหญ่ขนาดนั้น ก่อนที่ใบหน้าจะมีรอยยิ้มขี้เล่นประดับเหมือนเดิม

“ล้อเล่นอย่างนี้ผมหัวใจวายตายพอดี”

“ฉันไม่ได้ล้อเล่น” ราชันย์ยืนยัน สายตาจับจ้องลูกชายคนเล็กอย่าง

แน่วแน่

“ฉันจะให้ผมทำอะไร กรรมการ ช่างซ่อม พนักงานนั่งโต๊ะ เด็กส่งเอกสาร หรือว่าเซลส์แมน”

“แกนี่มันไฟต่ำกว่าที่ฉันคิดเอาไว้มาก แต่เสียใจ ฉันไม่ให้แกทำงานพวกนั้นหรอก เพราะที่จะให้ทำคือกรรมการบริหาร”

คำบอกกล่าวของพ่อทำให้ราชันย์อ้าปากค้าง คราวนี้เข้าไปไม่เป็นเอาจริงๆ

ชายหนุ่มหลุบตาลงต่ำ เกิดอาการไม่กล้าสบตาผู้ให้กำเนิดขึ้นมาเสียเฉยๆ ก่อนที่จะปฏิเสธในสิ่งที่พ่อหยิบยื่นให้

“ไม่เอา ผมไม่ทำ”

“คิดดูก่อน อย่าเพิ่งใช้อารมณ์ นักธุรกิจเขาใช้ผลประโยชน์ในการเจรจา ส่วนอารมณ์ใช้กันเป็นครั้งสุดท้าย”

“ทำไมจะต้องคิด”

“หรือแกจะไม่คิด ฉันจะได้ให้โอกาสคนอื่น” ราชย์ตอบกลับลูกชายด้วยน้ำเสียงยียวน ดวงตามีรอยยิ้มเมื่อสามารถแก้เกมคืนได้

“แล้วถ้าผมไปบริหาร ผมจะได้ผลประโยชน์อะไร” ราชันย์ถามหาผลประโยชน์ตามคำสอนของพ่อ ซึ่งความจริงเขาก็ถามไปอย่างนั้นเพราะไม่ได้สนใจที่จะเป็นนักธุรกิจอยู่แล้ว ยิ่งไปเปิดห้างใหม่เขายังไม่อยากจะทำ

“ไม่ได้อะไร”

“ถ้าพ่อจะให้ผมพิสูจน์ฝีมือเหมือนพระเอกหนังไทย ผมไม่เอาหรอกนะ กลับมานี่ผมกะว่าจะเที่ยวให้เต็มที่ ช่วยพ่อใช้เงินสักหน่อย หลังจากที่ไม่ได้ใช้มาเลยตลอดสิบกว่าปี คุณแล้วอืม...ก็ไม่น้อยนะ”

“ก็ตามใจแกนะ พอดีฉันสร้างธรรมาแกรนด์ขึ้นมา เพราะมันเป็นความฝันของแม่แก แต่ถ้าแกจะปล่อยให้มันหลุดลอยไปฉันก็ช่วยไม่ได้ ฉันฉันก็ให้เจ้าเคนมันดูแลต่อไปแล้วกัน”

ใบหน้าที่แสรังยิ้มแย้มอยู่ในตอนแรกเปลี่ยนเป็นซึ่งเคียดทันควัน

เมื่อพ่อกล่าวถึงความฝันแม่ผู้ล่วงลับ ซึ่งเป็นความฝันที่เขาไม่รู้มาก่อน

“พ่ออย่าเอาสิ่งที่เกี่ยวข้องกับแม่มาล่อ แม่ผมไม่มีวันฝันอะไรอย่างนั้นหรอก พ่อโกหก” อารมณ์ของราชันย์เริ่มร้อนขึ้น ไม่ชอบให้ใครมาอ้างเอ่ยถึงแม่ โดยเฉพาะพ่อตัวเอง เพราะเชื่อว่านั่นจะทำให้วิญญาณแม่ไม่สงบสุข

“งั้นแกก็อ่านนี่เอาเอง”

ราชันย์เปิดลิ้นชักหีบสมุดบนตึกเล่มหนึ่งออกมา ซึ่งราชันย์จำได้ดีว่าครึ่งหนึ่งมันเคยเป็นสมุดบันทึกของแม่ ที่หลังจากท่านเสียชีวิตไปมันก็หายไปด้วย ที่แท้พ่อของเขาคือผู้ที่เก็บมันเอาไว้เอง

ชายหนุ่มหุบมันมา มือสั่นเทาอย่างไม่อาจควบคุม ทันทีที่ได้สัมผัสมัน เขาก็รับรู้ถึงไออุ่นของแม่ รับรู้ถึงบางสิ่งเข้ามาเติมเต็มในความอ้างว้างเดียวดาย

“เปิดหน้าที่ฉันค้นไว้สิ หน้าอื่นไม่ต้องสนใจมันหรอก”

ราชันย์ทำตาม และสิ่งที่เขาพบคือลายมือที่เขาไม่ได้เห็นมากกว่าสิบเจ็ดปี แต่เขาก็ยังจดจำมันได้ไม่เคยลืม นอกจากคำว่า ‘ธาราแกรนด์’ แล้ว ยังมีแบบอาคารอันเป็นฝีมือของแม่ เป็นผลให้เขาเงยหน้าขึ้นมองผู้ให้กำเนิดที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวในเวลานี้อีกครั้ง

“ว่าไง แกจะทิ้งมันไปรีเปลา ความฝันของแม่แก”

“ทำไมพ่อไม่บอกผมก่อนว่าแม่มีความฝันแบบนี้” เสียงที่ถามออกไปอ่อนลงราวกับเป็นคนละคน

“ถ้าฉันบอกแกจะให้ฉันสร้างหรือ แกก็คงตั้งรกรากเสือกกระสนหาทางสร้างของแกเองแล้วมาเป็นคู่แข่งฉัน แค่นี้คู่แข่งฉันก็มากพอแล้ว ฉันไม่อยากเห็นอยู่ใจมาเล่นเกมบ้าง กับแกอีก”

“แล้วพ่อคิดว่าทำอย่างนี้แล้วผมจะหาทางสร้างเองไม่ได้หรือ”

ชายหนุ่มกล่าวด้วยความโกรธมากกว่าจะทำทนายจริงจัง โกรธที่พ่อเก็บงำเรื่องนี้เอาไว้เพียงลำพัง สุดท้ายก็เอามันมาบีบเขา

ราชย์กระตุกยิ้ม มองความโหดของลูกชายคนเล็กด้วยสายตาเยือกเย็น

“ถ้าเกิดว่านั่นคือสิ่งที่แม่แกต้องการก็เชิญแกทำได้ตามสบาย แต่ฉันยืนยันว่าจะไม่เปลี่ยนชื่อห้าง ไม่เปลี่ยนแบบ ไม่เปลี่ยนอะไรทั้งนั้น ฉันจะลงไปลุยธาราแกรนด์ด้วยตัวเอง ต่อให้แกมีเงินทุนจากเพื่อนมหาเศรษฐีของแก แต่ฉันจะทำให้แกได้รู้ว่าประสบการณ์การทำงานนั้นเป็นอะไรที่เงินมันซื้อไม่ได้”

ราชันย์ผ่อนลมหายใจออกมา เขาไม่รู้หรือว่าแท้จริงแล้วพ่อต้องการอะไร แต่การจะปล่อยให้ธาราแกรนด์ความฝันของแม่หลุดไปอยู่ในมือของแม่मतอย่างหทัยก็เห็นว่าคงเป็นการไม่สมควร

“อย่าเพิ่งโกรธสิ เดี่ยวก็หัวใจวายตายไปก่อนได้เห็นฝีมือผมหรอก”

“ตกลงแกจะเอาอย่างไร” คราวนี้เป็นราชย์บ้างที่เสียงเข้มใส่ลูกชาย

“ก็พ่อลงทุนไปมากแล้วนี่ เาเป็นว่าผมตัดสินใจรับงานนี้ก็แล้วกัน แต่ห้ามใครเข้ามายุ่งทั้งนั้น ผมจะทำของผมคนเดียว”

ราชย์รู้ว่าใครที่ราชันย์กล่าวถึงก็คือหทัยกับราชเมธ ซึ่งความตั้งใจของเขาก็ต้องการให้เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว นี่คือนี่สิ่งที่เขาจะมอบให้ลูกชายคนเล็กก่อนที่เขาจะเป็นอะไรไป เพื่อให้บุตรชายนั้นสานต่อความฝันของผู้หญิงที่เขารักที่สุดให้เป็นความจริง

“ก็ดี อาทิตย์หน้ามาเข้าประชุมด้วยละ ฉันจะได้บอกเรื่องนี้กับที่ประชุม แล้วช่วยเอาเงินไปศึกษาด้วย อย่างน้อยแกควรจะได้รู้ว่ธาราแกรนด์มีอะไร เวลาผู้ร่วมทุนถามจะได้ตอบถูก เขาจะได้มีความเชื่อถือ ส่วนตอนนี้แกอยากจะไปไหนก็ไป เอาให้มันเต็มที่ละ เพราะแกจะไม่มีเวลาอย่างนี้อีกแล้ว”

เมื่อได้รับอนุญาตเช่นนั้น ราชันย์ก็หันหลังกลับไปโดยไม่ยอมคืนสมุดบันทึกให้พ่อ เขาอยากจะได้มันไว้กับตัวเพราะเหมือนเป็นตัวแทนของคนที่เขารักอย่างสุดหัวใจ